

Číslo 3

Jaro 2019

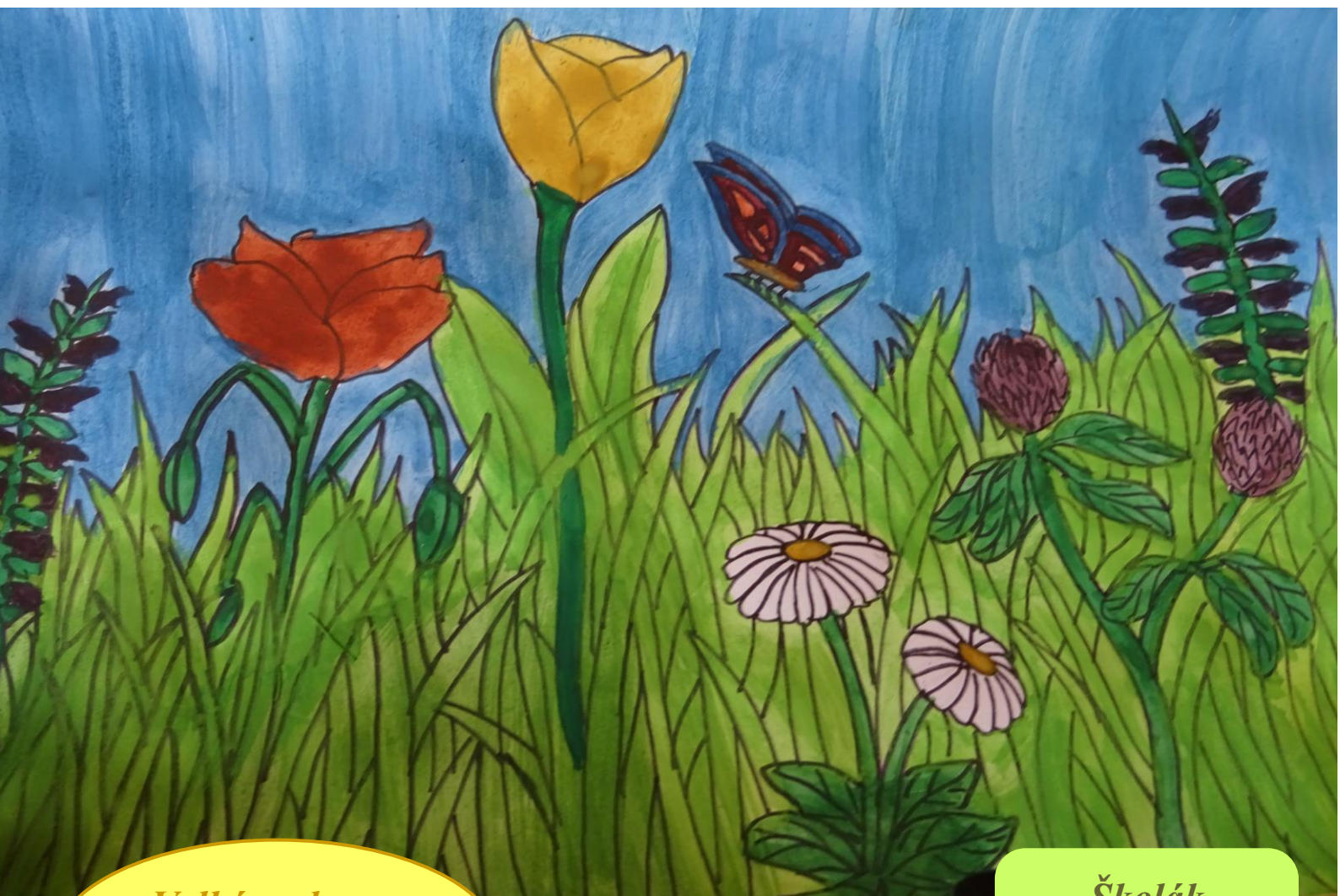
Ročník dvanáctý

ZŠ TGM a MŠ

Dolní Bousov

Školní rok 2018/2019

Školák

*Velký rozhovor
s šéfredaktorkou*

*Nové oddělení
mateřské školy*

*Školák
je první!*

*Lidice pro
21. století*

*Točili jsme
dokumenty*

Muzikál

Zápis 2019

Co se v naší škole děje . . .

Zprávičky z mateřské školičky

Masopustní dopoledne

Masopustní dopoledne zažila třída Kořata v netradičním stylu. Společně si zahrály na pekaře a upekly koblížky. Zjistily tak, jaké suroviny jsou potřeba na vytvoření těsta a jaká je vůně pravé vanilky. Poté se stejně jako třída Sluníček vydaly po MŠ na obchůzku ve vyrobených škraboškách. Předvedly se v hudebně pohybových akt

Vynášení smrtky do Klenice

Velikonoční dílna

11. dubna proběhla velikonoční dílna u Kořat. Děti si společně se svými rodiči ozdobily husí vejce, nabarvily sádrové odlitky s jarní tematikou. Na závěr si poslechli tradici pašijového týdne. Za odměnu dostal každý domácího jidáše a dřevěný zápich do květináče. Při této příležitosti jsme se společně, po čtyřiceti letech práce u dětí, rozloučili s paní učitelkou Alenkou Svobodovou. Od dětí obdržela kytici rudých růží a společně vyrobené přání na rozloučenu.

O ptačím sněmu

Dne 23. 4. 2019 navštívila naši mateřskou školu operní pěvkyně paní Dagmar Čemusová s hudebním představením „O ptačím sněmu“. Děti se pomocí písni učily názvu a zvuku nejznámějších ptáčků a aktivně se zapojily do rytmizace.

Výlet do Přerova nad Labem

29. 3. 2019 se všechny děti z mateřské školy vydaly na výlet do skanzenu v Přerově nad Labem.

Návštěva knihovny

Ve čtvrtek 11. dubna děti ze Sluníček opět navštívily pohádkové čtení v Městské knihovně. Tentokrát si pro ně paní knihovnice Olinka Trísková připravila pohádku Jak pejsek s kočičkou slavili Velikonoce.

Školní karneval

Před jarními prázdninami proběhl na naší škole karneval pro děti 1. – 4. tříd. Maškarní rej zahájila krátkým přivítáním paní ředitelka, kterou vzápětí vystřídalo společné tančení všech přítomných pod taktovkou dětí z pátého ročníku. Kamarádi z 9. třídy si připravili pro naše masky navazující bohatý program. Děti soutěžily např. v hodu míčkem na cíl, chůzi na kladině, hodu na koš nebo skoku „přes vodu“. Když už měly všechny děti nasbíraná razítka ze soutěžních disciplín, přišlo na řadu maškarní křepčení a tančení. A tak si spolu zatančili víly, kostlivci, princezny, zvířátka, piráti nebo i celé třídy se svými učitelkami, které se ukázaly také v pěkných maskách. Dokonce došlo i na přetahování lanem, které se všem dětem mimořádně líbilo. Tak příští rok na viděnou, milé masky.

Eva Kuželová

Recitační soutěž

V únoru proběhl na naší škole 3. ročník školního kola recitační soutěže žáků 1. stupně. V jednotlivých třídách proběhla předem výběrová kola a ti nejlepší recitátoři z třídního kola postoupili do školního kola. Z každého ročníku byli vybráni dva až tři zástupci. Jednotlivé výkony hodnotila porota složená z pedagogů 1. stupně. Pro zpestření recitační soutěže si připravili žáci 1. třídy recitační a hudební vystoupení. Výkony soutěžících byly vyrovnané a pro porotu nebylo jednoduché zvolit vítěze.

Soutěžilo se ve dvou kategoriích: 1. kategorie – žáci 2., 3. ročníku
2. kategorie – žáci 4., 5. ročníku

Výsledky soutěže:

1. kategorie: 1. místo: Šimon Janoušek
2. místo: Maya Hejnová
3. místo: Sofie Jirků
Cena diváků: Šimon Janoušek
2. kategorie: 1. místo: Pavel Hejn
2. místo: Adéla Matějková
3. místo: Barbora Šoutová
Cena diváků: Adéla Matějková

Vybraní žáci postoupili do oblastního kola recitační soutěže "DĚTSKÁ SCÉNA 2019", které se konalo 7. 3. 2019 v Mladé Boleslavi.

Eva Kuželová

Zábavné vaření

Dne 29. 3. jsme se v rámci předmětů matematika a výchova ke zdraví vydali s žáky 6.A do školní kuchyňky. V rámci propojení mezipředmětových vztahů si žáci nejdříve vypočítali, kolik KJ (=kilojoule) snědí v jednotlivých porcích, kolik surovin budou potřebovat, když budou vařit pro více lidí, kolik bílkovin, cukrů a tuků přijmou v potravě. A kolik je doporučená denní dávka těchto složek.

Po tomto nezábavném úvodu se žáci rozdělili do skupin, ve kterých měli naplánováno, co budou vařit, a dali se do práce. Ve výběru jídla měli volnou ruku. K vidění byly velmi zajímavé recepty – míchaná vajíčka, těstovinový salát, vafle, perník, palačinky, šopský salát ... Žáky musíme moc pochválit, jídla byla výborná. Snad se budou také realizovat doma a potěší připraveným jídlem také rodiče.

Nikola Procházková, Tereza Charousková

Nové pohovky

Začátkem dubna se poprvé ve škole objevily pohovky. Bylo to pro nás veliké překvapení. Pohovky jsou velmi pohodlné. Je o ně vždy velký boj. Od té doby, co je máme, většina z nás tráví čas na chodbách raději než ve třídách. Pohovky působí vesele, protože jsou barevné.

Michaela Sudíková, 6.A: Pohovky se mi líbí a jsou velmi pohodlné.

Tereza Dlasková, 6.B: Myslím, že je to super, že se dá sedět na chodbách a ne jen ve třídě.

Tereza Rejmanová, 7.A: Myslím si, že jsou fajn a jsou velmi pohodlné.

Honzka Štolovský, 7.B: Řekl bych, že to je dobrý a pohodlný, ale je blbý, že nejsou i ve třídách.

Natalie Dvořáková, 9.A: Pohovky se mi líbí, byl to dobrý nápad pořídít je do školy.

Adriana

Netopýři

Můj život byl úplně prázdný. Ale jednoho dne k nám do 4.A přišla pracovnice ze záchrané stanice pro netopýry. Bylo to úžasné! Paní nám přinesla netopýra rezavého a dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o jeho životě. Mohli jsme si ho pohladit. Když jsem si ho pohladil, můj život se naplnil pocitem štěstí. Netopýrek byla holka, jmenovala se Drákulka. Podle mě dluží celá 4.A paní a Drákulce velký dík.

Jan Zejbrdlich, 4.A

Cvičný požární poplach

V pátek 26. dubna proběhl na naší škole cvičný požární poplach. Žáci i učitelé si vyzkoušeli rychlou evakuaci, která proběhla přesně podle evakuačních plánů.

Ingrid Mendlíková

Výlet do historie

Ve čtvrtek 25. dubna se vydali všichni sedmáci v doprovodu svých třídních učitelek na exkurzi do muzea v Benátkách nad Jizerou a do Dlaskova statku v Dolánkách u Turnova. Benátecké muzeum nabízí interaktivní expozici, děti si složí kostru, vyzkouší si činnost středověkého písaře, pojmenují části oltáře, který pak zahraje středověký chorál, zkusí si práci archeologů, obléknou si krásné šaty, z chlapců se stanou rytíři a zažijí ještě mnoho dalšího. Třešničkou na dortu byla procházka nádherným zámečným parkem a prohlídka překrásných renesančních sgrafit. V Dolánkách jsme se občerstvili a těšili se na expozici na Dlaskově statku. Ta zachycuje momenty lidského života od kolébky až po smrt. Protože bylo krásné počasí, poseděli jsme také chvíli na břehu Jizery, poslouchali hučení splavu a zpěv ptáků.

Ingrid Mendlíková

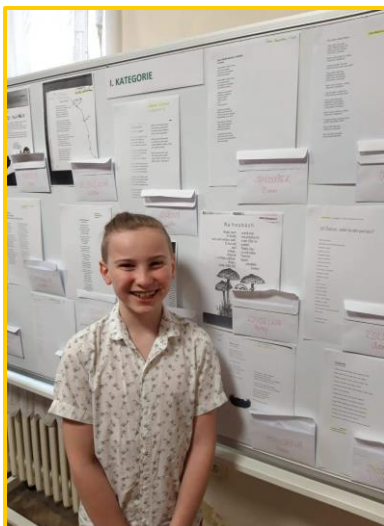
Výchova ke zdraví

Dne 9. 4. 2019 se žáci sedmých ročníků v rámci předmětu výchova ke zdraví vydali na exkurzi do Mladé Boleslavi. V programu byla návštěva Střední zdravotnické školy v Mladé Boleslavi. Žáci si pod vedením studentů druhých a třetích ročníků vyzkoušeli resuscitaci a první pomoc při různých typech krvácení. Zjistili, že ne vždy je to jednoduché. Dalším bodem programu byla návštěva Dobrovolnického centra při Klaudiánově nemocnici.

Zde jsme si popovídali s paní Magdalénou Beranovou a dozvěděli jsme se spoustu zajímavých informací o chodu centra a formách dobrovolnické činnosti. Žáky debata natolik motivovala, že by chtěli uspořádat na naší škole sbírku.

Nikola Procházková

Úspěch v krajském kole recitační soutěže

Do krajského kola soutěžní přehlídky sólových recitátorů v Kolíně postoupil s básní Jiřího Žáčka Jak taškár napálil taškáře žák naší školy Simon Janoušek. Ve školním kole zcela jasně vyhrál v kategorii 1. – 3. třída, v Mladé Boleslavi se umístil ve své kategorii jako druhý.

Celá kolínská soutěž byla velice zajímavá. Po příjezdu a registraci měli účastníci patnáctiminutovou hlasovou a rozmlouvací rozcvičku. Poté již následovalo samotné recitování (přednes).

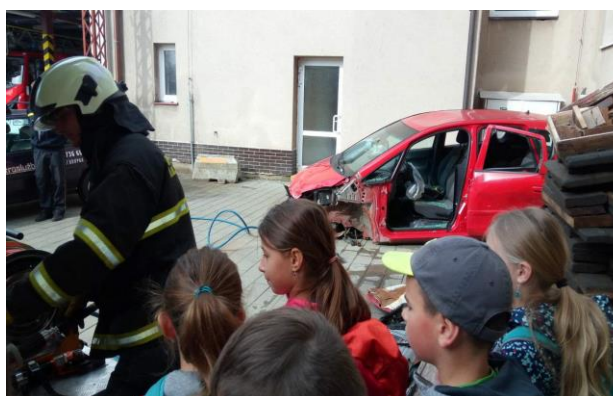
Úroveň všech recitátorů byla vysoká. Šimon se za svůj přednes nemusel vůbec stydět. Porota všechny účastníky ohodnotila velice kladně a pochválila je. V této kategorii byla přehlídka nesoutěžní, tedy bez postupu do republikového kola.

Jitka Ječná

Třetáci byli u hasičů

V pondělí 13. 5. 2019 autobus s žáky třetích tříd naší školy zastavil před branami Hasičského záchranného sboru v Jičíně. Pro děti hasiči nachystali spoustu praktických ukázek. Všichni si mohli zažít jejich práci na vlastní kůži – uhasili si oheň, odstříhli z auta kus plechu, prolezli si zásahová auta a prohlédli si jejich vybavení, zájemci se svezli na záchranné plošině a na závěr se spustili z cvičné konstrukce po laně dolů. Po praktické části byly dětem promítnuty krátké naučné filmy, autentické záběry ze zásahů a dostaly odpovědi na veškeré otázky.

Jitka Ječná

Jak sedmáci hráli pověsti

Nedávno se děti ze 7.A přenesly v čase do doby, kdy zde vládla kněžna Libuše, kdy došlo k dívčí válce a kdy Horymír se svým věrným Šemíkem zdolal vyšehradskou skálu. Nechyběl ani příběh o Krokovi, o Bivojovi, ani příběh velké lásky knížete Oldřicha a Boženy.

Předvedení jednotlivých příběhů však předcházela pilná příprava. Děti si nejprve musely pověsti přečíst, pak dostaly jejich komiksově zpracování a na základě toho si musely vytvořit scénář. Pracovaly ve skupinách a všichni se na přípravě podíleli společně. Jejich scénáře byly opravdu výborně připravené, mnozí se pokusili o modernizaci, takže jsme se dozvěděli, že Krok vlastně vybral místo podle toho, kde je internetové připojení. A pak už začali všichni zkoušet. Mnozí překvapili svým hereckým a komediálním nadáním, mnozí způsobem předvedení. Takže, co říci na závěr? Užili jsme si společně zábavnou hodinu, zasmáli jsme se, pobavili se a ještě jsme si zopakovali naše nejznámější národní pověsti.

Ingrid Mendlíková

Výtvarná dílna

Do naší školy přišla paní výtvarnice, která si pro žáky paní učitelky Kuželové připravila malování na tašky. Po tom, co děti dostaly batůžek a půjčily si barvy se štětcem, mohly začít tvořit. Když bylo vše hotové, druhý den, po zaschnutí, si děti odnesly své krásné výrobky domů. Dětem se malování velmi líbilo a měly z toho radost.

Viky

Vážili jsme školní aktovky

Zkusili jste vzít někdy do rukou něčí školní tašku? Jestli ano, určitě jste podklesli v kolenou. Kolik taková taška, kterou děti denně nosí do školy, váží? Určitě hodně. Rozhodli jsme se tedy, že tašky svých spolužáků zvážíme. Vážili jsme v době, kdy už děti měly po svačině, takže si k celkové váze můžete nějaké to deko přidat. Ve většině tříd nám děti říkaly, že v jiné dny, kdy mají více naukových předmětů, mají tašky ještě těžší. Překvapilo nás, že i děti na prvním stupni mají tašky těžké. Co v nich asi nosí? Většinou opravdu pouze to, co potřebují ve škole.

Aneta, Adriana

Jak to napravit?

Hodně by se tašky zlehčily, kdybychom nemuseli nosit do školy atlasy, slovníky a některé učebnice. Naštěstí například čítanky jsou uloženy ve třídách, učebnice na výchovu k občanství či na výchovu ke zdraví také. Je ovšem pravda, že někteří naši spolužáci nosí stále veškeré učení, aby si nemuseli denně připravovat do tašky. Před hodinou sáhnou do tašky a mají. Napadlo nás, že by se mohly zavést tablety. K čemu by byly? Sloužily by k zápisům, mohly bychom v nich mít stažené učebnice, mohly by sloužit jako pracovní sešity. Možná, že naše děti už problém s těžkou taškou mít nebudou, nebudou si ničít záda a budou zdravější. Budou chodit do školy s batůžkem, ve kterém si ponosou malý tablet a velikou svačinu.

Kolik váží tašky?

- 1.A: Natálie Kabrnová - 3,12 kg
- 2.B: Samuel Kaniak – 5,29 kg
- 3.A: David Kern – 6 kg
- 3.B: Jakub Pastorek – 5,47 kg
- 4.B: Bára Šourková – 7,60 kg
- 4.B: Filip Koliaš – 5,28 kg
- 5.A: Sára Sedláčková – 4,5 kg
- 5.A: Eva Dajčová – 6,16 kg
- 7.A: Hlaváčková Eliška – 9,93 kg
- 7.A: Natálie Vaňková – 9,20 kg
- 7.B: Zdeněk Víšek – 6,87
- 8.tř.: Natálie Dvořáčková – 4,81 kg
- 9.A: Adam Kišš – 10,04 kg
- 9.B: Richard Sladký – 8,89 kg

Den Země

Nadešel den, na který čekali skoro všichni žáci druhého stupně. Konečně den, kdy se nebudou muset učit a budou moct jít ven! Ale budou muset pracovat a to každého nevábí. Tento den by měl být o úklidu našeho okolí. Někteří z nás ho však využili k pobavení pasžérů kolemjedoucích aut. Na vlastní oči jsme se přesvědčili, že se řidiči i spolujezdci doopravdy velmi pobavili. Tak alespoň jsme jim zlepšili den. Tato akce byla také příležitostí popovídat si s učiteli, kteří nás měli na starosti. Měli jsme šanci si s nimi skvěle popovídat a zasmát se. Většina žáků ale doopravdy uklízela, ať už chtěli, nebo je donutili učitelé. Někdo si určitě myslí, že jsme sebrali obyčejné věci jako například plechovky, igelitové sáčky a podobně. Tak to se tedy spletli! Možná jsme jen velmi všímaví, nebo jsou lidé tak nevychovaní a důmyslně schovávají nepotřebné věci, ale někteří z nás nacházeli opravdové "poklady". Nejvíc nás pobavilo objevení satelitní parabol. A to nejlepší na závěr. Když jsme (někteří) douklízeli, čekala nás menší odměna ve formě chlebičků a hlavně teplého čaje. Ten byl pro nás asi nejdůležitější, protože ten den byla velká zima. Zimomřiví učitelé šli se svou skupinkou zpátky do školy na oběd, ale ti otužilí vydrželi ve sběrném dvoře hodovat o nějakou tu čtvrt hodinku déle.

Společně s Honzou chceme vzkázat všem, kteří si myslí, že Den Země je nesmysl a nuda, že to tak není. Když jdete se skupinkou kamarádů a uděláte si z toho zábavu, uteče vám dopoledne jako nic a zároveň uděláte něco dobrého.
Klára, Honza

Lidice pro 21. století – I letos jsme zabodovali!

Získali jsme třetí místo v mezinárodní internetové soutěži Lidice pro 21. století

Také letos skončila naše škola v mezinárodní internetové soutěži „Lidice pro 21. století“ mezi nejlepšími. Žáci naší školy obsadili třetí místo, mezi základními školami jsme byli druhí. Témata letošních slohových prací byla velmi zajímavá – U nás doma se vypravuje a O mrtvých jen dobře. Součástí soutěže byl také jako každoročně test. Odpovědi na otázky hledaly děti na internetu. Jako ocenění jsme získali vstupenky zdarma až pro 50 žáků do Památníku Lidice se vzdělávacím programem a publikace Památníku Lidice. Letošního ročníku se zúčastnili všichni žáci od páté do deváté třídy a všichni si zaslouží veliký dík. V této soutěži mohou žáci zúročit to, co znají, mohou zúročit své zkušenosti z práce s internetem. Účast v soutěži jim také dává pocit, že udělali něco navíc a že získali nové zkušenosti i vědomosti. *(ukázka prací) Ingrid Mendlíková*

O mrtvých jen dobře

Markéta Zemanová

Brzy ráno se krajina utápí v husté bílé mlze, noční déšť proměnil prашné cestičky ve strouhy plné bláta a ticho věští příchod podzimních dní a noci. Hluboko v blízkých lesích se nachází starý a zapomenutý hřbitov. Daleko od ruchu města silnic. Právě tam teď mířím. Plátěné tenisky mám blátem promočené skrz naskrz a přes slabou bundu cítím ranní chlad. V náručí pevně svírám velkou bílou svíci ovázanou zašlým lýkem, krabičku sirek a malou kytici posledních lučních květín. Zebou mě prsty. Z mlhy přede mnou vystoupí zdi porostlé břečťanem. Jsou jen a malý kousek vyšší než já. Stoupám si na špičky a zkouším zahlédnout vstupní bránu. Nevidím ale vůbec nic. Za drobného mrholení jdu kolem zdi a rozhlížím se. Pod nohama mi křupou suché větvičky a sem tam se mi pod boty připlete šiška. Konečně zahlédnu polorozpadlou bránu. Opatrně vezmu za kliku a kovové mříže se s hlasitým vrzáním otevrou. Projdu dovnitř. Nechám otevřeno, abych zbytečně nerušila klid, který tu panuje. Procházím hřbitovem a běhá mi mráz po zádech. Přímo uprostřed tichého místa stojí kamenný hrob starý desítky let. Přistoupím k němu. Položím věci vedle do trávy a rosy a volnými rukama odhrnuji listí a mech z celého hrobu. Chvilí mlčky sedím a čtu jména. Jsou jen slabě vyrytá, přesto vidím každé písmeno tak, jako by zářilo do tmy zlatým světlem. Nahmatám krabičku od sirek a vytáhnu z ní jedno z posledních dřívěk. Pečlivým pohybem upevním svíci na hrob a zapálím knot. Pozoruji to pronikavé světlo, které jako by zahánělo mlhu daleko pryč. Skoro v něm vidím tváře. Když beru do rukou květiny, cítím, jak se mi celé ruce třesou. Pokládám je ke svíci. Je mi tak líto, že jsou ti lidé sami. Už dlouho za nimi nikdo jiný nepřišel. Zaslouží si naše dobrá slova a hlavně naše modlitby. Chvilí šeptám do větru jejich jména a prosím ty, ke kterým doletí, aby si na ně vzpomněli. Aby se rozpomněli. Vstanu, otočím se a v tichosti odejdu. Brána podruhé vrzne a do obličeje se mi opře ledový vítr. Mé svíce se však ani nedotkne.

Vlastenectví a vlastizrada

Vojtěch Šimon

Je překrásné letní ráno. Sluneční paprsky mi pomalu otevíraly oči, když do pokoje vešla maminka. Řekla mi, ať donesu dědečkovi do vedlejší vesnice pár vajec. Oblékl jsem se a vydal se na cestu. Dědeček stál ve dveřích s otevřenou náručí. Radostně mě objal a pozval na pár sušenek. Chvilí jsme si povídali, když jsem si najednou všiml fotografie, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Byl na ní pohledný mladík s veselými očima. „Kdo to je?“ zeptal jsem se. „To byl jeden z mých bratrů. Na začátku války odešel do Anglie, kde dělal letce.“ Mé oči se rozzářily. „Pověz mi o něm něco víc,“ prosil jsem dědečka. Dědeček kývnul a zašel do sklepa pro zaprášenou krabici s fotografiemi. Ukazoval mi mnoho fotek, ale nejvíce mě zaujala fotografie prastrýčka stojícího se založenými rukama u letadla.

„Dědo, a jaký vlastně byl?“ vyzvídal jsem. „Byl to velký vlastenec,“ hrdě prohlásil děda. „A co je to vlastenec?“ zvědavě jsem se zeptal. „To je člověk, který by pro vlast udělal všechno, klidně i položil život,“ zamumlal. „A prastrýček taky padl za vlast?“ tiše jsem se zeptal. „Ano, v pětačtyřicátém se vrátil do Prahy. V květnových dnech bojoval proti nacistům. Zastřelili ho.“ Všiml jsem si, že dědečkovi ukápala slza. „To bude dobré,“ utěšoval jsem ho. Ale v hlavě mi vrtala jiná věc. „Dědo, jak se říká tomu, kdo škodí vlasti?“ Zeptal jsem se. „Hochu, takovému člověku se říká vlastizrádce,“ odvětil mi. „A znal jsi někoho takového?“ vyzvídal jsem. „Ne, protože český národ byl vždy hrdý na svou vlast,“ hlasitě prohlásil děda. Rozloučili jsme se. Cestou domů jsem si uvědomil, že mi je ctí žít v tak krásné zemi.

Devátáci točili dokumenty

Videoworkshop

V pondělí 29. dubna se sedm žáků, kteří pracují na projektu Příběhy našich sousedů, zúčastnilo zajímavého video workshopu. Konal se v sídle organizace Post Bellum v paláci Lucerna v Praze. Každý tým měl svého lektora, který s našimi dokumentaristy probral jejich "výběrku", tedy sestříhaných 12 minut z celkového, asi hodinu a půl dlouhého záznamu. Obě skupiny dostaly pochvaly za svou práci. Lektori s dětmi posílali detailně jejich dokument, doporučili, co ještě sestříhat, jak postupovat, kam vložit hudbu, kam přidat komentář, i to, jak využít různé zvuky, fotografie a další materiály. Prošli s dětmi jejich scénáře, archivní fotografie a dokumenty, poslechli si připravenou hudbu. Po skončení jsme se vydali na Václavské náměstí, došli si na oběd a pak jsme nasávali atmosféru jarní deštivé Prahy plné našich i cizích turistů.
I. Mendlíková

Slavnostní představení Příběhů našich sousedů v Mnichově Hradišti

Závěrečná prezentace pamětnického projektu Příběhy našich sousedů Český ráj zcela zaplnila kino v Mnichově Hradišti

Závěrečnou prezentaci projektu Příběhy našich sousedů Český ráj, která se uskutečnila v úterý 4. června 2019 od 17 hod., navštívilo kolem 150 lidí. Žáci a studenti z pěti základních a středních škol z oblasti Českého ráje (Gymnázium Mn. Hradiště, ZŠ Sokolovská Mn.Hradiště, ZŠ TGM Dolní Bousov, ZŠ Kosmonosy a Komunitní škola Volavec) představili veřejnosti příběhy šesti pamětníků. Návštěvníci zhlédli pět videoreportáží a vyslechli jednu audioreportáž. Všechny týmy k tomu přidaly ještě prezentaci, kde blíže své pamětníky představily. Svým pamětníkům osobně poděkovaly a předaly jim kytičku. Rozhlasové reportáž byla natočena v Signál rádiu v Mladé Boleslavi. Videoreportáže si vytvářeli přímo členové týmů po konzultaci s odborníkem z Post Bella.

Odborná porota jako nejlepší vyhodnotila tým ZŠ TGM z Dolního Bousova s příběhem Marie Krásové. Na druhém místě se umístil tým ZŠ Kosmonosy s příběhem Václava Petříčka. Celá akce proběhla ve velmi příjemné atmosféře, ke které přispělo svým vystoupením dívčí „Jazzové trio“ ze ZUŠ Mnichovo Hradiště. K dobré náladě přispěl svým zasvěceným vystupováním moderátor Luboš Dvořák, programový ředitel Signál rádia v Mladé Boleslavi.

Martin Pánek, Marie Krásová, Lukáš Zvěřina, Matěj Říha, Martin Hofman a Kateřina Karnová při udílení cen.

Vojtěch Šimon, Ondřej Pilař, Miroslav Buriánek, Viktorie Havryljková (umělecký přednes) a Petr Bartoň před prezentací.

Návštěvníky naší závěrečné prezentace pozdravili zástupci měst, ze kterých byly zúčastněné týmy – mnichovohradištský starosta Ondřej Lochman (přijel z dovolené a stálo mu to zato), dolnobousovský starosta Miroslav Boček a zastupitel města Kosmonosy a ředitel tamní ZŠ Milan Petráš. K nim se připojila i vedoucí rozvoje vzdělávacích projektů z Post Bella Věra Tůmová. Bylo vidět, jak představitelé měst i zástupkyně pořádající organizace dětem fandí a myšlenku projektu podporují. Zástupci Středočeského kraje se z pracovních důvodů omluvili.

Stranou nezůstali ani vedoucí týmů – pedagogové škol z oblasti Českého ráje. Za jejich práci jim poděkoval kosmo-noský zástupitel a ředitel ZŠ Kosmonosy Milan Petráš. Za tříčlennou porotu rozhodl ještě před vyhlášením výsledků práci jednotlivých týmů v obecné rovině Bohumil Horáček (redaktor regionální televize První boleslavská). Vyjádřil tak i pohledy dvou zbývajících členek – Blanky Pešánové (učitelka dějepisu na Obchodní akademii v Mladé Boleslavi a Jany Dumkové (vedoucí archivu města Mnichovo Hradiště).

Michal Šimek

Ve čtvrtek 6. června představily oba týmy své dokumenty veřejnosti v podkroví knihovny v Dolním Bousově. Slavnostní akce se zúčastnily obě pamětnice – paní Helena Koníčková a paní Marie Krásová. Pan starosta Miroslav Boček předal mladým dokumentaristům dárky a pamětní listy a poděkoval dětem i oběma pamětnicím. Všem poděkovala i paní ředitelka Kateřina Karnová. Večerem provázela Ingrid Mendlíková.

Dokumenty obou týmů najdete na internetu: Příběhy našich sousedů – Pro města – Český ráj

Fotografie z prezentace v Mnichově hradišti: Příběhy našich sousedů – Závěrečné prezentace – Český ráj

Článek v Boleslavském deníku vyšel 7. června.

Odkaz na článek o akci v DB pro Boleslavský deník najdete na internetu: Boleslavský deník – titulní stránka – dole – článek: *V Dolním Bousově představili Příběhy našich sousedů*

IM

Časopis Školák získal zlato!

V pátek 24. května proběhlo krajské kolo soutěže Školní časopis roku. V kategorii časopisů vydávaných žáky 2. stupně základních škol jsme obsadili 1. místo ve Středočeském kraji. Porota hodnotí několik aspektů: kvalitu článků, zajímavé rozhovory, reportáže a další publicistické žánry, stálé rubriky a jejich tematiku, grafickou úpravu, využití názorů žáků, komentářů, zařazení anket na zajímavá témata, originální obrázky a komiksy, zajímavé fotografie či fotopříběhy a pěknou obálku. Slavnostní vyhlášení se konalo v budově Vyšší odborné školy publicistiky v Praze. Za naši redakci se ho zúčastnili Kateřina Karnová, Matěj Říha, Vojtěch Šimon a Lukáš Zvěřina.

Podstatnou součástí celého dopoledne byly různé workshopy spojené s prací novináře. Každý si mohl vybrat dva ze sedmi nabízených workshopů.

V poledne proběhlo samotné vyhlášení výsledků a předání diplomů v jednotlivých kategoriích. Všechny časopisy, které v krajských kolech soutěže "Školní časopis roku" obsadily první či druhou příčku, postoupí i do celostátního kola. To se bude konat na přelomu listopadu a prosince v Brně. Naše redakce je samozřejmě pozvaná také.

Účast v soutěži je pro nás vždy velkou motivací. Děkuji celému redakčnímu týmu Školáka za spolupráci, za nápady i za čas věnovaný našemu společnému dílu.

Chtěla bych zdůraznit, že tvoření školního časopisu je pro žáky nejen milým koníčkem, ale naplňuje také jejich nejrůznější potřeby. Redaktorem se může stát každý. Žáci dostávají zadané úkoly podle svých schopností a dovedností. S postupujícím věkem je vidět, jak děti získávají zkušenosti a jak dokáží zpracovávat stále náročnější témata. Prostřednictvím školního časopisu prezentujeme naši školu, rozvíjíme vzájemnou komunikaci, vlastním projevem se můžeme seberealizovat, podporujeme kolektivní práci a při vydání nového čísla se nám dostává uspokojení z vydařeného výsledku.

Ingrid Mendlíková

Reportáž: Zápis 2019

Každoroční zápis do první třídy se letos konal ve čtvrtek 4. dubna od 13 hodin a v pátek 5. dubna od 12 hodin. Tématem letošního zápisu byla DŽUNGLE. Děti v doprovodu paní učitelky procházely jednotlivé pavilony, kde plnily úkoly, které jim zadala zvířátka. *Klára, Honza*

Na co jsme se ptali rodičů:

Odkud jste?

Paní Seidlová – z Vlčího Pole
Anonym – z Dobšína
Paní Kliková – z Dolního Bousova

Proč jste si vybrali právě školu v Dolním Bousově?

Paní Havlíková – Pracuji zde, chodí sem i moje starší dcera.
Pan Havelka – Bydlíme zde.
Anonym – Spadáme sem.

Jak jste se na dnešek s dítětem připravovali?

Paní Pitáková – Učili jsme se počítání, adresu bydliště.
Paní Novotná – Učili jsme se psát, počítat, tvary a básničky.
Pan Havelka – Pracovali jsme na úkolech ze školky.

Co se vám na naší škole líbí?

Paní Novotná – Líbí se mi rozmanitost a kroužky.
Pan Černoهورský – Kladný přístup k dětem.

Co jde vašemu dítěti nejlépe?

Paní Havlíková – Malování.
Pan Černoهورský – Komunikace s ostatními dětmi.

Čtvrtek 4.4.2019

13:05 – Chodba se pomalu zaplňuje rodiči s dětmi. Žáci pátých tříd čekají na jednotlivých stanovištích na první děti.

14:45 – Na chodbě čeká asi šest rodičů. Paní učitelky procházejí s dětmi jednotlivá stanoviště, kde děti plní zajímavé úkoly. Děti to velmi baví.

Pátek 5.4.2019

13:20 – Chodba je plná rodičů čekajících na své děti. Paní učitelky procházejí s dětmi jednotlivá stanoviště.

Zeptali jsme se dětí:

Těšíš se do školy? A proč?

Kryštof – Ano, moc.
Amálka – Jo, hodně.
Adélka – Ano, těším, protože se naučím psát.

Připravoval/a ses na dnešek s rodiči? A jak?

Tedík – Jo, s maminkou. Psal jsem a počítal.
Eda – Ano, připravoval. Trénoval jsem čtení, zpívání a tancování.

Byl/a jsi již ve třídě u paní učitelky, nebo tě to teprve čeká?

Eda – Ano, byl jsem ve třídě.

Amálka – Ano byla.

Chlapeček – Teprve půjdu, trochu se bojím.

Líbí se ti zvířátka a výzdoba na chodbě?

Tedík – Líbí se mi moc.

Adélka – Ano líbí se mi.

Eda – Ano, moc.

Přijímačky

Přijímačky - peklo, které čeká každého, kde se chce dostat na maturitní obor. Jak jsem to vnímala já a moji spolužáci? Podle mě přichází v devátém ročníku na základní škole ke dvěma důležitým zkouškám. První je vybrat si správně střední školu, tou druhou jsou přijímací zkoušky. Každý deváťák má možnost zvolit si dvě školy. Potom, co se rozhodne pro střední školu nebo učiliště, si musí ještě zařídit spoustu papírů a hlavně odevzdat přihlášku. Ti, co se rozhodli pro učiliště, už jen čekají nebo se připravují na pohovor. No a ti, kteří se rozhodli pro střední školu, se připravují na přijímačky. Z čeho se takové přijímačky skládají? Přijímací řízení je státní, tudíž všichni píšeme stejné přijímačky. Z českého jazyku a z matematiky. Každou zkoušku máme možnost psát dvakrát. Do hodnocení se počítají ty lepší výsledky. A jak probíhá taková příprava? Já osobně jsem se začala zvolna připravovat na přijímačky už na začátku roku. Začala jsem chodit na doučování jak z matiky, tak z češtiny. Napsala jsem spoustu zkouškových didaktických testů z obou předmětů. Hodně jsme se poté připravovali i ve škole. Chtěla bych za celou třídu poděkovat našim paním učitelkám, které přijímačkám věnovaly spoustu času, i když nemusely. Nejvíce paní učitelce Mendlíkové a Charouskové, které už měsíce před přijímačkami věnovaly všechn čas přípravě a ni-

Katka, autorka článku

kdy to s námi nevzdaly. I díky tomu jsem se den před přijímačkami tolik nestresovala. Sice jsem moc nespala, ale řekněte mi, kdo ano. V den přijímaček jsem už tak v klidu nebyla. V hlavě jsem si ještě cestou procvičovala výrazy a různé vzorečky. Když jsem dorazila do budovy gymnázia, zděsila jsem se. Myslela jsem, že omdlím. Ale nakonec jsem se nějak dostala do třídy a čekala. Naštěstí jsem si měla s kým povídat. Díky tomu jsem nebyla tak vystresovaná. Taky mi docela pomohla čokoláda. Ať si každý říká, co chce, ale čokoláda na nervy opravdu zabírá! No, a pak to přišlo! Nejdříve sedmdesát minut matematiky, která mi přišla lehká, ale samozřejmě

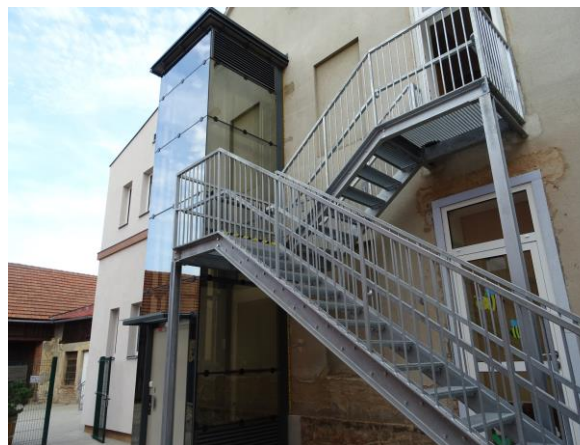
Markéta Zemanová 9.A: Během prvního termínu jsem měla trochu obavy z toho, jak bude celé dopoledne probíhat, jestli mám s sebou vše, co potřebuji. Ale potom, co jsem si sedla do lavice, mě všechen strach přešel. Druhý termín už jsem byla v klidu.

to tak nebylo a poté čeština, ze které jsem si po dopsání testu opravdu nepamatovala nic. Přijímačky na druhou školu nebyly už tak hrozné. Mohla jsem se konečně soustředit. I když nemůžu soudit, protože nemůžu dohledat, kde jsem co napsala lépe. Tak takhle to probíhalo u mě. A můžu říct, že to pořádné nadechnutí potom, co jsem zkoušky už měla za sebou, bylo osvobozující. Tedy ne úplně. Musela jsem ještě čekat na výsledky. To už mě tolik netrápilo, protože jsem nějak tušila, že to musí dopadnout. Dostala jsem se na obě dvě školy, takže jsem byla ráda. Nakonec jsem zvolila Gymnázium F.X. Šaldy v Liberci. A kam se dostali ostatní? To se dozvíte v našem devátáckém Školáku, který vyjde koncem června. Rádi vás také uvítáme na našem slavnostním zakončení naší školní docházky. Přijďte se s námi 28. června rozloučit. *Kačka*

Miroslav Buriánek 9.B: Vlivem příprav jsem nebyl tolik vystresovaný, ale přeci jen nějaké obavy tam byly. Když jsem dorazil, tak jsem se zděsil, že jsem nikoho neviděl, ale raději jsem zašel do budovy a tam jsem našel tabuli se svým jménem. Po chvílce přišli i mí spolužáci z ročníku a přidali se ke mně při cestě do auly. V aule jsme si vyslechli základní informace. Potom, co ředitel domluvil, zeptal se jestli má někdo dotaz. V takovéto chvíli se samozřejmě nikdo neptá, protože nikdo na sebe nechce strhávat pozornost už na přijímačkách. No ale to neznáte Richarda! Ten položil nějakou nepotřebnou otázku a potom jsme se rozutekli do tříd. Na matematiku jsme měli takovou zmatenou učitelku, ale nakonec vše proběhlo bez problémů. Pak byla přestávka a já došel za ostatními a sdílel s nimi své pocity. Potom jsme napsali i češtinu a šel jsem domů. Dostal jsem se na obě školy, ale v září nastupuji na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře.

Poprvé v historii! Páté oddělení MŠ

Jak už jste mohli zjistit z nadpisu, bude se naše reportáž týkat nového oddělení mateřské školy. Vzniklo ve druhém patře budovy stojící naproti škole. V krásných světlých prostorách mají děti hernu, jídelnu s kuchyňkou a veškeré zázemí. Do patra vedou schody po vnější straně budovy. Ti, kterým dělá chůze problémy, mohou využít výtah. K budově patří také nově vybudovaná zahrada. V nové třídě jsou děti věkově nejmladší. My jsme se za nimi byly podívat a zároveň jsme také vyzpovídaly novou paní učitelku Adélu Gillárovou Ryšlavou, která v oddělení Soviček pracuje společně s paní učitelkou Carmen Luisou Mesa.

Jak dlouho probíhala přestavba těchto prostor?

Od června do konce listopadu, ale nastěhovali jsme se sem až v lednu.

A jak to bylo s vybavením třídy?

Dlouho se nevědělo, kdo se mnou nakonec v této třídě skončí, takže jsem většinu nábytku a výzdoby vybírala sama a řešili jsme to s paní ředitelkou. Nejvíce asi koberec, nábytek a také barevné kombinace.

Najdeme v této třídě něco opravdu moderního?

Vzhledem k tomu, že jsou zde opravdu malé děti, tak žádné technické vymoženosti se v této třídě nenacházejí, ale o patro níž mají magicbox.

A jak se v nové třídě líbí Vám osobně?

Mně se zde líbí moc a práce mě baví, ač je to někdy namáhavé, protože děti v tomhle věku ještě neudělají všechno, co by člověk chtěl.

- **Poté jsme se ještě ptaly dětí, jak se jim v nové třídě líbí. Nejdříve jsme tedy žádnou odpověď nedostaly, ale jakmile se rozkřičel jeden, přidali se i ostatní a školka byla hodnocena pouze a jen superlativy.**

Jak jste se k tomuto místu dostala?

Bylo mi nabídnuto. A s radostí jsem ho přijala.

Jak probíhá takový normální den ve školce?

Ráno se s dětmi přivítáme, potom si zacvičíme, také zpíváme, vyrábíme výrobky výtvarné nebo malujeme. Nejčastěji prstovými barvami a přizpůsobujeme tento program podle věku dětí, a jelikož jsou mladší, tak všechny aktivity jsou uzpůsobeny tak, aby je děti zvládaly. Také závisí na počasí, když není vyloženě ošklivo, tak chodíme ven na procházky nebo na školní zahradu.

Jaký následuje po obědě program?

Dětem se přečte pohádka a mají klid, nebo většinou spí a poté, když vstanou, mají svačinu, poté si hrajeme a teď když je hezky, chodíme zase ven na zahradu.

Kolik je potřeba učitelek k takhle malým dětem?

Jsme tady dvě. Na ranní a odpolední směnu. To znamená, že ráno je zde jedna a přes pobyt venku a přes oběd jsme dvě. A potom se vystřídáme a zase je zde až do konce jedna.

Co všechno obnáší starat se o děti?

Obnáší to velkou trpělivost, rychlost, všímavost, pevné nervy a kreativitu.

A o jak staré děti se v této třídě staráte?

Nejmladším dětem jsou čerstvě dva roky a těch je tady převážná většina. Tříleté děti máme asi čtyři nebo pět. A pak tady máme tři děti nad čtyři roky.

- **U tohoto faktu jsme se zděsili a musíme obdivovat, jak vše paní učitelky zvládají, protože jak jsme mohly pozorovat, starat se o tak malé děti je opravdu hodně složité. Pořád někam utíkají, bezdůvodně brečí a je pro ně těžké se ráno rozloučit s rodiči.**

Bylo začlenění dětí do režimu ve školce složité?

Ze začátku to bylo složité. Teď už jsme si všichni tak nějak sedli, až překvapivě dobře, na to, kolik jim je.

- **Jen pro ukázkou, jak složité to je: Děti zrovna svačily a přesně v této části jsme musely jít převlékat triko, protože svačina je zkrátka svačina.**

Jak složité bylo odpoutat děti od rodičů?

Ta adaptace byla možná trochu delší, ale myslím, že to proběhlo velmi dobře, ačkoli jsou ještě takhle malí. Měli jsme trochu delší to období, kdy zde mohli být rodiče s námi nějakou část dne, ale jinak to proběhlo celkem bez problémů.

Jak vzniklo pojmenování třídy?

Mně bylo řečeno, abych se nad tím zamyslela, a tak mě napadly právě sovičky, protože je pro toto téma spousta dekorací, které se mi líbí. Takže to byl můj nápad. Odvíjí se podle toho celá výzdoba školky.

Katka a Sára

RYCHLOROZHOVOR

UČITELKA 2.A versus UČITELKA 2.B

Práce učitele může být mnohdy těžká. Největší potíž je uhlídat hodně aktivní děti.

A to děti z druhých tříd jsou. Mají je na starosti paní učitelka Roxerová a paní učitelka Švancaránová. Ptal jsem se jich tedy především na věci spojené s druháky.

Radka Roxerová

Monika Švancaránová

1. Jak se cítíte, když jste se svojí třídou?

Cítím se fajn, mám velice živou třídu, ale v hodinách pilně pracují.

2. Vyměnila byste si třídu s jiným učitelem?

Ne, nevyměnila.

3. Zvládáte všechny děti uhlídat?

Opakovaně to zkusím každou přestávku.

4. Jak se chovají děti při hodině?

Aktivně pracují, snaží se být úspěšné každou hodinu, jedničky je motivují.

5. Jakou hodinu máte nejraději?

Nejraději mám poslední hodinu v pátek.

6. Jakou nejhorší známku jste ve své třídě dala?

Nejhorší známka byla čtyřka.

7. Učíte zde na škole ráda?

Ano, na škole jsou děti slušné a hodné.

8. Jak dlouho už zde pracujete?

Dvacet let.

9. Chtěla byste do třídy nové vybavení?

Mohla by být interaktivní tabule.

10. Čtete ráda knihy?

Ano, jsou knihy, které si ráda přečtu.

1. Jak se cítíte, když jste se svojí třídou?

Se svou třídou jsem ráda. Navzájem se spolu sblížíme.

2. Vyměnila byste si třídu s jiným učitelem?

Určitě ne.

3. Zvládnete všechny děti uhlídat?

Na sto procent, jinak bych s nimi nikam nemohla jít.

4. Jak se chovají děti při hodině?

Jsou hodné, poslouchají paní učitelku.

5. Jakou hodinu máte nejraději?

Ráda s dětmi zpívám, takže hudební výchovu.

6. Jakou nejhorší známku jste ve třídě dala?

Pětku.

7. Učíte zde na škole ráda?

Ano.

8. Jak dlouho už zde pracujete?

Dva roky.

9. Chtěla byste do třídy nové vybavení?

Nepotřebuji další nové vybavení.

10. Čtete ráda knihy?

Četla bych, ale nezbývá mi volný čas.

Slavíme Den matek

Den matek slavíme vždy druhou neděli v květnu, letos vyšel na neděli 12. května. V tento den je hezké vzpomenout si na svoji maminku a dát jí nějaký hezký dáreček, třeba přáníčko. Svátek se slaví i v jiných zemích, nejen v Česku, například i ve Velké Británii. Myšlenka mezinárodních a pravidelných oslav tohoto svátku vznikla roku 1907 na počest Anny Reeves Jarvisové, která bojovala za práva matek. V 16. století se v Anglii oslavoval svátek matek pod názvem Mateřská neděle (nebo Neděle matek) a připadal na postní dobu před Velikonocemi. Mnoho chudých lidí tehdy sloužilo v bohatých domácnostech daleko od domova a nemohlo trávit čas se svými matkami. Proto sloužící dostávali na tento den volno, aby se mohli vrátit domů nebo navštívit kostel ve svém rodném městě, kde žily jejich matky a další příbuzní.

Malá anketka: Jaká je vaše maminka?

Jakub Pastorek, 3.B: Moje maminka je moc hodná je s ní velká sranda. Ke Dni matek jí dám přáníčko.

Laura Soukupová, 1.B: Svoji maminku mám moc ráda, protože je hodná a veselá, dám jí kytičku.

Aneta Bubelová, 7.A: Mamka je hodná, ale někdy je taky docela přísná. Dostane ode mě čokoládu.

Veronika Kvapilová, 6.A: Mamku mám strašně moc ráda, vždy mě dokáže vyslechnout, ke Dni matek jí dám její oblíbenou čokoládu a pusu.

Vojta Lacina, 5.A: Je přísná i hodná, dám jí přání.

David Kern, 3.A: Mamka je hodná, ale někdy je přísná, když něco provedu. Mám ji rád. Dám jí kytku vyrobenou z papíru.

Robert Rudavský, 7.A: Mamka je hodná, ohleduplná, dobrosrdečná a láskyplná, dám jí deset růží a pusinku.

Jana Klačanská, 2.A: Moje maminka je moc hodná a není vůbec přísná, dám jí přáníčko.

Venda Nechvátal, 1.B: Mamka je hezká a hodná, dám jí kytku.

Tereza Luluhová, 1.A: Mamka je ta nejhodnější maminka, mám ji strašně moc ráda a dám jí přáníčko a kytičku.

Natálie Calvittiová, 4.B: Moje mamka je hodná, milá, srandovní a není vůbec přísná. Dám jí náramek.

Honza Zajbrdlich, 4.A: Mamka je moc hodná a taky velice milá, ke Dni matek dostane hrneček.

Terka, Míša

Na co vzpomínáme?

Jan Kindl, 2.B: O Velikonocích jsem byl na Matějské pouti.

Leoš Semecký, 7.B:
O Velikonocích jsem byl doma a chodil jsem koledovat.

Přemysl Kynčl, 5.A: Byl jsem na trampolínách a doma.

Natálie Pitáková, 7.A: Byla jsem doma a rozdávala jsem vajíčka.

Adam Havelka, 2.A: Byl jsem na prázdninách u tety.

Viktorie Ručková, 2.A: Byla jsem o prázdninách na horách.

Dominika Mayerová, 2.A: O prázdninách jsem byla u babičky.

A

n

k

e

t

k

a

Velikonoční prázdniny

Amélie Březinová, 6.B: Byla jsem doma a rozdávala jsem vajíčka a hrála jsem si s Alenkou.

Elka a Zuzka

Sázení stromků v městském lese

Dne 12. 04. 2019 nadešel den, kterého jsme se všichni obávali. SÁZENÍ STROMKŮ! Už od rána šlo všechno do kopru. Po dlouhém hledání ostatních jsme se vydali na výpravu. Všechno vypadalo normálně, ale po zjištění, že páni učitelé ani nevědí, kudy se na Rachvala jde, jsme se zděsili. Po vyčerpávající chůzi plné překážek, jsme ještě museli překonat kopce. To jsme zvládli bez zranění. Nahoře na nás čekaly rýče a stohy stromků. Někteří si pro rýč šli dobrovolně, jiní ne. Shromáždili jsme se do skupinek (z počátku jsme měli být po dvojicích). Pán nám začal vysvětlovat, jak se stromky sázejí a potom svým autem ujel. Ani se mu nedivíme, na jeho místě bychom udělali to samé. Pár líných žáků se snažilo schovat, ale práce je neminula. Špína, námaha a zima. Tak těžkou dřinu jsme si ani v nočních můrách nepředstavovali.

Po třetí vyučovací hodině utekl i pan učitel Sedláček. Za nějakou chvíli ho nahradila paní učitelka Floriánová. Divíme se, že vůbec přišla, nejspíš nevěděla, do čeho jde. Blížil se konec naší roboty, Všichni jsme už byli promrzlí na kost. Vrátili jsme rýče do auta pána, který zase přijel. Potom jsme směli odejít. Cesta do školy se zdála nekonečná. Když jsme dorazili, někteří šli na oběd a zbylí žáci museli čekat na zvonění.

Viky

Den s . . . paní učitelkou Jitkou Ječnou

Paní učitelka Jitka Ječná učí na prvním stupni. Kromě českého jazyka učí i matematiku, prvouku nebo výtvarnou výchovu. Letos je třídní učitelkou 3.B. Bydlí v Dolním Bousově.

Jak vypadá pracovní den paní učitelky?

- Paní učitelka vstává v 5:30. Ráda v klidu posnídá a připravuje si věci na dnešní den. Do školy odchází před sedmou hodinou.

V sedm nebo krátce před sedmou začíná pracovat, ráno jí jde práce rychleji od ruky.

- Od 7:50 do 11:25 učí dle rozvrhu. Přes den se málokdy zastaví, klidná svačina je spíše výjimkou.

Po skončení dopolední výuky jde na oběd. Následuje práce ve sborovně.

- Od 12:20 do 13:55 má odpolední vyučování ve své třídě.

Po skončení odpoledního vyučování jde do sborovny, kde si uvaří kávu a začne opravovat žákovské práce, zapisovat do třídní knihy a upřesňovat si práci na další den. Případně čeká na schůzku s rodiči, někdy musí zůstat déle ve škole.

- Po příchodu domů je to různé, občas musí hned odjet – osobní věci, schůzky spojené s nákupem.

Jednou týdně mívá zkoušky pěveckého sboru, pravidelně se schází s přáteli, kde řeší věci společného zájmu.

- Jednou týdně jezdí do Prahy za tetou, které je 93 let.

Na jaře začíná péče o zahradu, která ukrojí část volného času, je tam však ráda. Při hezkém počasí si sedne s knížkou na zahradu.

- Ráda jezdí na kole.

K večeru pak připravuje večeri, popř. dodělává, co nestihla připravit do školy.

Podle programu se večer dívá na televizi nebo poslouchá pořady, které ji zaujmou. Spát chodí kolem desáté.

Honza

Čtenářský klub otevřel novou knihovničku

Na třetím stupni nám vyrostla nová knihovnička pro žáky druhého stupně. Slavnostního otevření se zúčastnila paní zástupkyně a paní učitelka Roxerová se svojí 2. třídou. Paní učitelka s paní zástupkyní měly tu čest přestříhnout pásku a my jsme mohli zapůjčit první knihy. Všechny nás překvapilo, jak se děti nahnuly ke knihovně. Za deset minut byla půlka knihovny rozpůjčená.

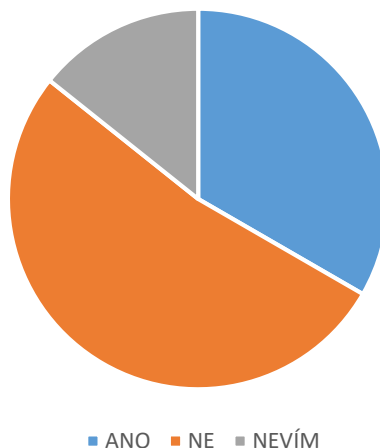
Honza a Zoufíč

Nepatří do školy. Neslušné vyjadřování.

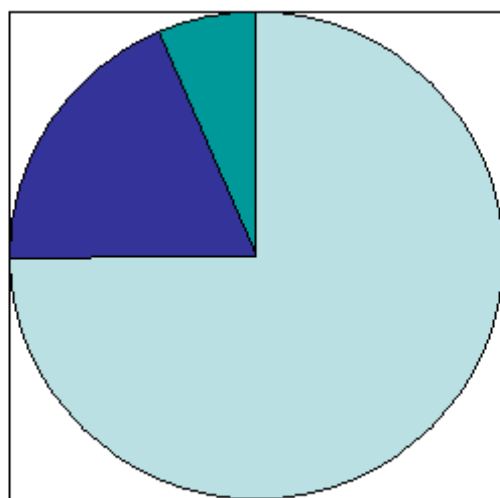
Určitě každý z nás už někdy řekl nějaké to neslušné slovíčko. Ne vždy se to ale hodí a mluvit bychom tak neměli. Stejně tak se neslušné vyjadřování úplně nehodí do školy. Co si to tom myslí žáci a učitelé? Z našeho grafu zjistíte, že více než polovině lidí neslušné vyjadřování vadí. Necelá čtvrtina neví. Je to zvláštní, že se někdo nedokáže rozhodnout, zda ano či ne. A opravdu zarážející je, že třetina žáků má dojem, že peprné výrazy do školy patří. Nebo se chtěli jenom zviditelnit před spolužáky a zahrát si na těžké frajery?

Tomáš

Duel - Duel - Duel - Duel - Duel

Také to znáte? Pořád si říkáte *příště už se to naučím*, ale zase se vám nechtělo a pak nemůžete při hodině zvednout ruku a reagovat? A k učení vás donutí pouze termín písemky? Nebo se nučíte vůbec? Mezi jaké žáky patříte? Z našeho průzkumu vyplývá, že nejvíc je těch, kteří se učí pouze na písemku (75%), mnohem méně žáků se připravuje na každou nebo téměř každou hodinu (20%) a nejméně je těch, kteří se doma na učení ani nepodívají (5%). No, pokud jim to jde ve škole bez učení, mají veliké štěstí.

■ na písemky

■ na hodiny

■ neučí se

zpracoval Citron

Škola plná talentů – fotbalista Matěj Bureš

Jak vypadá váš trénink?

Je hodně náročný. Běháme, máme rozcvičku, cvičíme přihrávky...

A co trenér? Vyhovuje ti?

Jak kdy. Někdy je opravdu moc přísný.

Jakou pozici vlastně hraješ?

Hraju krajní zálohu.

Máš někoho, kdo je tvým vzorem?

Mým vzorem je Cristiano Ronaldo (jeden z nejlepších fotbalistů světa).

Jaký je ve fotbale tvůj největší úspěch?

Asi když jsme vyhráli 1A turnaj v Českém Dubu. *Luky*

Matěj je velmi nadaný fotbalista. Se svým týmem jezdí často na zápasy a všechnen svůj volný čas věnuje právě tomuto sportu.

Matěji, víme, že hraješ fotbal. Za jaký tým hraješ?

Momentálně hraji za FK Mladá Boleslav.

Jak dlouho se vůbec fotbalu věnuješ?

Fotbalu se věnuju přes šest let.

Kde jsi s hraním fotbalu začínal?

Začínal jsem v Dolním Bousově.

Jaký způsobem ses dostal do boleslavského mužstva?

Vybrali si mě a navrhli mi přestup.

Kolik času týdně strávíš hraním fotbalu?

Jeden trénink zabere dvě hodiny, takže deset hodin týdně.

Je náročné skloubit tak časté tréninky se školou a s přípravou do školy?

Ano, času na přípravu do školy moc nemám, večer bývám unavený.

My a sport

paní Vladěna Floriánová: lyžování, turistika, běh

paní Eliška Šourková: fitness

paní Vendula Budínová: ráda zahradničím

pan Lukáš Sedláček: hrál jsem florbal a dělal karate

Bohuslav Sobotka, 1. A: hokej

Max Těšínský, 4. B: tenis

Matěj Říha, 9. A: gaučing, volejbal

Ondřej Vicha, 7. A: florbal

Miroslav Buriánek, 9. B: fotbal

Vojta

Zamýšlíme se... Správný kamarád

Podle mě by měl mít každý člověk aspoň jednoho pravého kamaráda. Takového, se kterým si můžete vyprávět své zážitky, sdělovat tajemství, smát se a někdy brečet. Pokud žádného takového ještě nemáte, tak nezdoufejte. On určitě přijde v tu správnou dobu. Musíte se prokousat těmi falešnými, abyste zjistili, kdo jsou ti praví. Myslím si, že pravého kamaráda poznáte jednou zásadní věcí. Když jste na dně, pomůže vám nahoru. Jak jsem brouzdala internetem, tak jsem narazila na výborný článek, který vystihuje všechny vlastnosti správného kamaráda. *Viky*

Pak jsem se zeptala dětí ve škole, jak by se podle nich měl chovat správný kamarád a jestli nějakého takového mají.

Správný kamarád? Tak mám dva. Kamarádi by tě neměli pomlouvat. (Veronika Grusová, 9.B)

Správný kamarád by mi měl kupovat věci, když si zapomenou peníze, být na mě hodný a strpět moje výlevy. (Ondřej Pilař, 8.)

Jak podotkla Rozálie Kůnová: Tak to by musel být superhrdina.

Aby byl hodný a na nikoho nic neshvaloval. (Sofie Jirků, 2.B)

Desatero správného kamaráda

1. pomáhat druhým v těžké chvíli
2. udržet tajemství
3. nepomlouvat
4. umět rozveselit, být vtipný
5. zastat se slabšího
6. nebýt sobecký, lakomý
7. být spolehlivý, dodržovat sliby
8. být sám sebou, nepřetvařovat se
9. být pravdomluvný, nelhat, nedělat podrazy
10. být spravedlivý, přiznat si chybu

Mám. Když jsem šel do družiny, měl jsem kamaráda Ondru, ten byl nejlepší, protože mu bylo vždycky něco jedno, tohle se mi na něm líbí. Někdy jsem k němu šel i na návštěvu. (Julius Novák, 2.B)

Co se nám (ne)líbí: Zadní vchod

Líbí se vám zadní vchod do školy? Ten u jídelny? Nám moc ne. Není zrovna nejhezčí. A stačilo by málo, aby vypadal lépe! Uklidit, něco malinko opravit, zrušit skladiště židlí... Že tudy moc lidí nechodí? Ale ano. Někteří učitelé, děti, které jdou do družiny či na kroužek keramiky, někteří rodiče. Co vy na to?

Ať to tam nechaj, jak to je. (M. Drázký, 9.B)

Mohlo by to být lepší, ale vzhledem k tomu, že tam asi chodí jen učitelé, tak to nevadí. Ale udělala bych tam nové schody. (N. Procházková)

Je ošklivý, nelíbí se mi a celé bych to nějak předělal. (F. Šouta, 8.)

Měl by se opravit. (M. Lorenc, 6.B)

Nelíbí se mi, chtěla bych, aby se to tam udržovalo. (A. Ružanská, 7.B)

Je tam hrozně moc listů, bordelů, takové hnusné staré židle a souhlasím s těmi, kterým se to nelíbí. Mohla by se tam dát třeba lavička, abychom si tam mohli sedat. (H. Černožský, 8.)

Vůbec se mi to nelíbí. Je tam špína, listy ještě od podzimu, odpadky, staré složené židle a i ty schody jsou špinavé. Naše škola je krásná, ale tento vchod je velice nepěkný a přichozím kazí dojem. (I. Mendlíková)

Káťa

Očima teenagerů

1.máj – svátek zamilovaných

V první májový den se zamilované páry líbají pod rozkvetlým stromem. Pro většinu Čechů je to příležitost, jak druhému vyjádřit lásku. V Česku je s tímto datem dodnes spjata vztyčování májek.

Míša Sudíková, 6.A - Je to něco jako den lásky.

Ondra Pilař, 8. - Je to svátek práce a je to den zamilovaných.

Natálie Dvořáková, 9.B - Je to den zamilovaných, kdy si lidé vzájemně vyjadřují lásku pusou pod rozkvetlým stromem.

Rozálie Kůnová, 8. - Je to svátek zamilovaných.

Svátek práce nebo 1. máj

je mezinárodní svátek pracujících, který se slaví od roku 1890 na paměť vypuknutí stávkové akce amerických dělníků v Chicagu dne 1. května 1886, která vyústila v masakr. V českých zemích se poprvé slavil v roce 1890. V socialistických zemích patřil tento svátek mezi nejdůležitější, organizovaly se masové prvomájové průvody, které procházely městem, často před tribunou s představiteli komunistické moci. Účast na oslavách prvního máje byla velmi často nepsaně povinná a nadřízení a učitelé měli nařídenu kontrolovat účast svých podřízených a žáků.

8. května – Den vítězství

nebo také konec 2. světové války v Evropě. V ten den byla v roce 1945 podepsána kapitulace Německa. Je to vzpomínkový den na ty, kteří ztratili svůj život během 2. světové války. V tento den slavíme státní svátek.

Míša Sudíková, 6.A - Je to Den vítězství.

Ondra Pilař, 8. - Vítězství nad Německem.

Natálie Dvořáková, 9.B - Je to Den vítězství a zároveň konec 2. světové války v Evropě.

Rozálie Kůnová, 8. - Den vítězství, konec 2. světové války.

Přísloví, přísloví – copak nám napoví?

Časté stonky nepřináší zvyky

Když je něčeho až příliš, časem se to okouká. (Nela Bendlová, 5.A)

Když je něco časté, tak to pak prostě "zběžní." (Kačka Pánková, 5.B)

Něco jako lež má krátké nohy. (Míša Sudíková, 6.A)

Když má třeba strom moc květů, pak má málo jablek. (Týna Zoufalá, 6.A)

Když má člověk něco rád a má to každý den, tak ho to pak omrzí. (Zuzka Bendlová, 7.A)

Podle mě to znamená že když žije třeba člověk v luxusu tak ho ty peníze omrzí, protože má vše co chce. (Šarlota Brzáková, 7.B)

Myslím že to znamená že když je něčeho až moc tak je to špatné. (Amálka Březinová, 6.B)

Když má člověk něčeho až moc, je to zbytečné. (Viki Prokešová, 5.A)

Česká přísloví jsou velmi pěkná a také velmi chytrá. Jejich používání se z běžné mluvy vytrácí. Jak některým zvláštním příslovím rozumí malé děti? Dovedou je vysvětlit? Uvidíte, že velmi překvapivě těmto příslovím rozumí a že je umí vysvětlit. Rozhodně lépe, než jejich starší spolužáci.

Kolik hlav, tolik smyslů, kolik děr, tolik slyšů.

Více lidí, víc ví. Více lidí, víc chyb. (Katarína Bizoňová, 6.B)

Čím více je lidí, tím více toho dokáží. (Eliška Hlaváčková, 7.A)

Čím víc je něčeho podstatného, tím víc je něčeho nepodstatného. (Nela Bendlová, 5.A)

Jedna hlava jeden smysl, víc děr, víc zranění. (Adéla Dražilová, 6.A)

Každý člověk má svůj názor. (Dia Vitmaje rová, 9.B)

Každý je jiný, a má jiný názor a pohled na věc. (Verča Mayerová, 7.B)

Žádný člověk není s nikým stejný, proto má jiný názor na věc. (Simona Bůžková, 8. třída)

Každý jedinec může mít vlastní názor a přístup. (Adam Langer, 7.B) *Míša a Terka*

Prima den podle...

Který den v týdnu je ten nejlepší podle...

...Elišky Dvořákové ze 6.A: Pátek, protože máme nejmíň hodin a začíná víkend.

...Sofie Janů z 2.A: Pátek, protože nedostáváme žádné úkoly a máme volno.

...Diany Vančové ze 7.B: Pondělí a úterý, jsou to totiž mé oblíbené dny.

...Elišky Valešové ze 7.A: Pátek, protože je víkend.

...Simony Bůžkové z 8. třídy: Pátek, protože máme pana učitele Sedláčka.

...Elišky Vavruškové ze 6.A: Pátek, protože bude víkend a mám kroužek.

...Zdeněka Víška ze 7.B: Pátek, protože máme pět hodin a pak můžu jít ven.

...Natálie Dvořákové z 9.B: Pátek, protože si o víkendu odpočinu od školy a můžu jít ven.

...Zuzany Bendlové ze 7.A: Pátek, protože nemám žádné kroužky a máme výtvarnou výchovu.

...Johany Kosinové ze 2.A: Pátek, protože bude víkend. *Adriana, Aneta*

Z pohledu malých dětí: Ostrava

Petr Bezruč: Ostrava

Sto roků v šachtě žil, mlčel jsem,
sto roků kopal jsem uhlí,
za sto let v rameni bezmasém
svaly mi v železo ztuhly.

Uhelny prach sed mi do očí,
rubíny ze rtů mi uhly,
ze vlasů, z vousů a z obočí
visí mi rampouchy uhli.

Chléb s uhlím беру si do práce,
z roboty jdu na robotu,
při Dunaji strmí paláce
z krve mé a z mého potu.

Sto roků v kopalně mlčel jsem,
kdo mi těch sto roků vrátí?
Když jsem jim pohrozil kladivem,
kdekdo se začal mi smáti.

Lehko se zasmát mi kdekdo moh,
ve Vídni, v ústraní tichém.
Když tomu panstvu smích nepomoh,
bodáky přišly za smíchem.

4. A

* Básnička je hezká, ale těžká,
protože byla dlouhá a krásná.
Bylo to o uhlířovi a kominíkovi.
(*Jakub Brzák*)

* Pán těžil 100 let uhlí a už to
nezvládal a chtěl s tou prací
skončit. Je to smutný. Byl celý
unavený a lezlo mu to hlavou.
(*Tomáš Olbrich*)

* Báseň moc nechápu, ale líbí se
mi na ní, že je tam hodně rýmů.
Myslím si, že básnička je hodně
procítěná.
(*Jan Zejbrdlich*)

6. B

* Básnička je smutná a je
o robotě horníků.
(*David Zvěřina*)

* Byla to krásná básnička.
Připomínala mi jednu knihu.
(*Pavčina Hozáková*)

* Je to takový zvláštní. Jak
mohl něco dělat 100 let?
(*Tereza Buchtíková*)

6. A

* Básnička mi připadá smutná
a taky tak trochu o tom, co se
nám stane, když nevyčistíme
Zemi. (*Leona Jakubcová*)

* Chtěl tam říct, že ho jeho
práce nebavila, a že lituje, že ji
dělal. (*E. L. Dvořáková*)

* Chtěl tím říct, jak pracné
bylo pracovat v dolech.
(*Týna Říhová*)

5. B

*Myslím, že to bylo o pomstě
a utrpení. Když zapálíš oheň,
nevěř, že bude hořet navždy.
(*Marcela Rýdlová*)

*Je to o horníkovi, kterému se
nelíbilo, že musel sto let kopat
v dolech a někdo jiný si žil na
zámku. Odehrává se to mezi
Polskem a Slezskem.
(*Michal Buriánek*)

*Myslím si, že je to hezká
básnička. Chudák pán, který
musel pracovat sto let a stejně
měl takovou bídu. Těch sto
let mu už nikdy nikdo nevrátí!
(*Denisa Hovorková*)

2. A

*Je to o těžení a těžení.
(*Jan Klimper*)

*Básnička je o rudách.
(*Kuba Barchánek*)

*Je to krásné, hodně tam pán
těží uhlí. Zbytek je složitý.
(*Matyáš Pešta*)

*Je to o zimě, chudobě
a mrazu. (*Kryštof Sobotka*)

* Vandrák kope uhlí a je mu
smutno a je sám.
(*Ema Bartková*)

Společně s Honzou musíme pochválit třídu 5. B paní učitelky Skálové a také třídu 2. A paní učitelky Roxerové. Učitelky i samotné děti nás s nadšením přivítaly v jejich třídě a bylo to vidět i na jejich odpovědích. Chválíme i naše příznivce z ostatních tříd, i ty, jejichž odpovědi se do Školáka nedostaly. Na to, jak byla básnička těžká, ji děti zvládl vysvětlit na jedničku. *Klára, Honza*

Velký rozhovor s paní šéfredaktorkou

Paní učitelka Ingrid Mendlíková se na konci června s naší školou rozloučí, neboť odchází na zasloužený odpočinek. Kromě různých dějepisných projektů se také dlouhou dobu věnovala vydávání našeho školního časopisu. Proto je dnešní rozhovor věnován právě jí. Každý z redaktorů mohl položit paní učitelce jakoukoli otázku. Jak na ně odpověděla, si můžete přečíst na následujících stránkách.

Jak jste prožila léta strávená na této škole?

Musím říct, že velmi pěkně. Myslím si, že jsem měla vlastně velké štěstí, že mě moje práce bavila a stále baví. Kantořina je povolání, kde se stále musíte vzdělávat, musíte jít s dobou, učíte se nové věci, setkáváte s novými vymoženostmi techniky, s novými didaktickými postupy. Když vidíte, že máte ve třídě žáky, které něco zajímá hlouběji, musíte si doma problém nastudovat, zjistit něco navíc. Zpětně to obohacuje i nás učitele. A myslím si, že velkým bonusem je také to, že mezi dětmi a mladými lidmi tak rychle nestárneme, jsme flexibilnější a víc „v obraze“, než někteří naši vrstevníci.

Kde jste studovala? Proč jste si vybrala školu v Dolním Bousově? Jak dlouho jste na naší škole učila?

Vezmu to od začátku. Se zdejší školou jsem spojená už od roku 1964, kdy jsem tady začala chodit do první třídy. V patnácti jsem se se školou rozloučila na celých devět let. Studovala jsem na Gymnáziu v Mladé Boleslavi a pak pět let na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy obor český jazyk a dějepis pro pro 2. a 3. stupeň. Ačkoli jsme pedagogickou praxí měli například na Gymnáziu v Brandýse nad Labem, ve Škodovce nebo na různých základních a středních školách v Praze, rozhodla jsem se nastoupit po studiu do Dolního Bousova. Důvodem bylo, že jsem to měla velice blízko, nechtěla jsem dojíždět někam dál, protože dceři bylo dva a půl roku. Když jsem se do zdejší školy vrátila, stala jsem se kolegyní mých bývalých učitelů. Zpočátku pro mě bylo obtížné jim začít tykat, ale postupně jsem si zvykla. Byli bezvadní, byla s nimi legrace, pomáhali jsme si. Mám na tu dobu moc hezké vzpomínky. No a nakonec jsem tady strávila krásných třicet sedm let.

Co byste označila za nejhorší moment ve vaší pedagogické praxi?

Už je to mnoho let. Byly jsme s kolegyní paní Konývkovou s dětmi na výletě na Liberecku. Když jsme šli na výlet na zámek Lemberk, museli jsme přejít frekventovanou silnicí.

Děti bylo kolem padesáti a my jsme si uvědomovaly, že musíme být obzvlášť obezřetné. Proto jsme chtěly, aby šli všichni téměř na příkop, kdyby vjelo nějaké auto do zatáčky rychle, aby někoho neporazilo. Děti stály ukázněně za krajnicí, když do zatáčky vletěl veliký nákladňák s návěsem. Octl se na moment asi deset centimetrů od jedné dívky, ta se lekla a zavravorala. Vše dopadlo dobře, ale dodnes mi při vzpomínce na tuto událost naskakuje husí kůže. A pak také událost nedávná, kdy jsme musely na výletě volat záchranku jedné žákyni. Její život visel na vlásku, našťastí ji zachránili. Celou noc jsme pak s paní Konývkovou nemohly usnout, když nám začalo docházet, jak to také mohlo dopadnout.

Co patří mezi Vaše nejhezčí okamžiky?

Těch je podstatně víc než těch špatných. Patří mezi ně ty dílčí, kdy cítíte, že zrovna dnes se hodina povedla a že jste si s dětmi „sedli“, že se vám povedlo, mnohdy po dlouhodobé snaze, děti něco naučit nebo je přivést k pochopení. Myslím si, že pro každého učitele je důležité, že jeho třída je kolektivem kamarádů, kteří se respektují, dokáží si pomáhat a kteří se dokáží v tom dobrém slova smyslu ovlivňovat. Mám radost z každého dílčího zlepšení svých žáků, ať už je to prospěch, chování či zapomínání. K nejhezčím okamžikům patří také poslední týdny, které prožíváte se svými žáky v deváté třídě. Máte pocit, že k sobě tak nějak už navždy patříte, nedovedete si představit, že brzy odejdou jinam a že vše, co jste spolu prožili, už bude jinak. Ale oni se postupně vrací, píšou, vzkazují pozdrav, přijdou vás navštívit do školy a pochlubit se svými úspěchy, nebo je potkáte na ulici s kočárkem. Někteří se museli se životem poprat, jiní to měli snazší. Ale většinou se všichni hlásí a vzpomínají na krásná léta základní školy. A to jsou opravdu ty nejhezčí okamžiky.

Změnila byste něco za dobu svého působení ve škole?

Ano i ne. Když to beru v globálu, určitě ne. Člověk se vyvíjí, získává zkušenosti, nabývá na jistotě. Určitě nelze srovnávat, jak se učilo v dobách mých začátků a jak se učí teď. Teď máme jiné učebnice, jinou techniku, jiné možnosti. Vyučování je pestřejší, zábavnější, názornější... A co bych změnila? Jsem si vědoma toho, že zpočátku jsem se jako třídní tolik nezajímala o jednotlivé děti, nehovořila jsem s nimi tak často mimo třídu, neměla jsem přehled o jejich rodinné situaci, o kamarádech, o jejich zálibách, o jejich bolístkách či radostech. Ale asi je to dané věkem. Člověk časem zmoudří a uvědomí si, že právě tohle jsou ty důležité věci.

Že je vlastně jedno, zda někdo zvládl rozbor souvětí nebo zapomíná pomůcky, ale je důležité, že se cítí dobře ve škole i v rodině a že obstojí v životě. A co bych ještě změnila? Některé dílčí věci, například vím, že by bylo dobré, aby se při hodinách literatury více četlo. Ale počet vyučovací hodiny je omezený a učitel musí probrat všechno, co má ve školním vzdělávacím plánu. Myslím, že pro učitele je velmi důležité, aby neustrnul, aby se vzdělával a rozvíjel a nikdy nebyl sám se sebou spokojený. Pouze člověk, který stále pochybuje a hledá nové cesty, dosáhne vyšších cílů.

Chtěla jste někdy dělat něco jiného než učit?

Moc se mi líbila práce zahradnice, lákala mě i střední zahradnická škola. Když jsem se ve čtvrtém ročníku gymnázia rozhodovala, kam si podám přihlášku na vysokou školu, uvažovala jsem o studiu historie na filozofické fakultě. A na poslední chvíli jsem se rozhodla pro „peďák“. Líbil se mi obor dějepis – zeměpis, ten však v roce 1977 neotvírali, a tak jsem si k dějepisu přibrala češtinu. A nikdy jsem toho nelitovala. Dnes, po zkušenostech, i když školu miluji, by se mi líbilo pracovat ve skanzenu či v muzeu nebo také v knihovně či infocentru. Zdá se mi, že je tam větší klid. Kantořina je po této stránce velmi náročná.

Kolik jste měla celkově tříd?

Jako třídní celkem devět. Zpočátku jsem třídnictví neměla, ale těšila jsem se, že budu mít svoji třídu, že budu někam patřit. A ty ostatní třídy se už asi nedají spočítat, to je vysoká matematika.

Váš největší úspěch v kariéře?

Určitě ten, že jsem se celkem ve zdraví dožila důchodu! 😊

Měla jste mezi žáky nějaké oblíbence?

V každém kolektivu jsou lidé, kteří si jsou sympatičtí i ti, kteří k sobě cestu nenašli. Podobně je tomu ve škole. I vám dětem jsou někteří učitelé sympatičtější, jiní méně. Jsou žáci, které máte rádi od prvního okamžiku, a pak jsou ti, ke kterým hledáte cestu dlouho a pomalu. A pak v určitých okamžicích zjistíte, že jsou fajn, že jsou přímí, obětaví, vtipní, spolehliví, hodní, ochotní, ačkoli se tak na první dojem neprojevili. Hodně se o svých žácích dozvíte při výletech nebo exkurzích. Tam jsou často úplně jiní než ve školní lavici. Musím říct, že se mi ale za celá ta léta nestalo, že bych někoho neměla ráda a že by mi vadil. A vůbec to není spojeno s učením či zapomínáním. A mnohdy

jsem měla pocit, když vycházeli, že kdybychom se za pár let sešli někdy na kafičku, že bychom si mohli pěkně popovídat. Takže mými oblíbenci jste všichni.

Jak budete vzpomínat na svoji poslední třídu?

Budu na ně vzpomínat moc. Nejen proto, že zkracení 7.A je mým velkým pedagogickým úspěchem 😊, ale především proto, že jsou to děti s dobrým srdcem. V 7.A se totiž daří jedna věc, která není tak obvyklá. Někteří žáci se snažili přimět své spolužáky k lepšímu chování, k plnění úkolů, k tomu, aby nevyrušovali. A to se jen tak nevidí. A také se mi líbí, že většina z nich dovede ocenit snahu učitele je něco naučit, i když je to pro ně někdy dost tvrdé. Mnozí si uvědomují, že naše náročnost je pro jejich dobro. A také velmi oceňuji, že spousta sedmáků si dala za cíl zlepšení prospěchu a že se jim to daří. A jsem přesvědčená, že naše třída je třídou, v níž si dobře rozumí žáci se mnou a já s nimi a že se máme rádi a že se dokážeme společně mnoha věcem zasmát. Bude se mi po nich stýskat. Ale oni se mě jen tak nezbaví. Občas se za nimi přijdu do školy podívat a zpovzdálí budu pozorovat, jak se jim daří. A udělali mi velikou radost, když se mě přišli zeptat, zda přijdu, až se budou v deváté třídě loučit. Už teď se moc těším.

Dokázala byste spočítat, na kolika výletech a exkurzích jste za ty roky s dětmi byla?

Matematika není mojí silnou stránkou, ale snad ano. Většinou jsem jezdila jako třídní, někdy i s jinou třídou. Spočítám to na dny. Takže na přibližně třiceti pěti výletech jsem strávila asi devadesát dní. A když počítám v průměru šest exkurzí či divadel za rok, je to dalších 238 dní.

A co písemky? Těch muselo být! Kolik jste jich za život opravila? Dá se to spočítat? A jak dlouho vám opravy trvají?

Velmi zhruba. Většinou jsem měla češtiny ve dvou třídách, někdy ve třech. Pak nějaký dějepis, také jazyky, zpočátku to byla ruština, pak němčina, po revoluci jsem ji učila v pěti ročnících, a ještě nějaké „bokovky“, například výchova k občanství. Když vezmu, že z češtiny mám kolem třiceti pěti známek za pololetí, někdy více, z jazyka kolem patnácti a z dějepisu více než deset, bude to asi úctyhodné číslo. K tomu si připočtete opravu domácích úkolů... I s úkoly jsem to spočítala asi na 15 tisíc kousků. Ale je to pouze hrubý odhad. A jak dlouho opravuji? Nejrychleji mi jdou diktáty, to mám třídu

za půl hodiny v nižších ročnících, ve vyšších asi za hodinku. Práci dají velké rozborů, to je záležitost na několik hodin, tak jako slohy, a hlavně velké slohové práce, to je několik odpolední či večerů. A hodně času také zabere kontrola četby nebo testu z dějepisu. Vždycky si pak říkám, proč jsem ho sestavila tak obsažný. Ale nemůžu si pomoci, mám pocit, že si musíme vždy zopakovat co nejvíce.

Budete se i nadále ve škole nějak angažovat? Zůstanete šéfredaktorkou Školáka?

Ano, zůstanu, už se na tu práci těším. Budu na ni mít mnohem více času i sil a věřím, že se nám s redaktory podaří vymyslet zase nějaké nové zajímavé rubriky. Jen doufám, že se změní jejich přístup ke společné práci. Problém je hlavně v nedodržování termínu odevzdání článku. Svým přístupem brzdí práci druhých. Nadále budu také organizovat návštěvy mladoboleslavského divadla v rámci předplatného. Pokud budou mít mí kolegové zájem, jsem ochotná zajišťovat i dopolední představení, jako jsem to dělala doposud. A jsem také domluvená s paní ředitelkou, že budu pokračovat ve všech dějepisných projektech, jako jsou Krokus, Lidice pro 21. století a Příběhy bezpráví. Nežříkala bych se ani dalšího kola zpracování žákovských dokumentů Příběhy našich sousedů.

Máte už nějaké plány na důchod? Co budete dělat? Chystáte se na nějaký velký výlet?

Ach... důchod. Slovo to není nic moc, ale ty vyhlídky! Moje představa? Když zavřu oči, vidím se, jak sedím na naší zahradě, brzy zrána, ptáci zpívají, vše se zelená, voní kvetoucí keře, já snídám, něco si čtu a vím, že nikam nemusím. Ale nesmí být leden, samozřejmě! Může být už navečer, příroda utichá, ze země sálá teplo, slunce zapadá za obzor... A mezitím – kromě těch každodenních věcí – se chystám mnohem více číst, spát, chodit do divadla, na výstavy, do muzeí, poznávat různé kouty naší země, jezdit na kole, plavat, navštěvovat své kamarády a známé, pracovat na zahradě, také bych chtěla navštěvovat univerzitu třetího věku a nadále se vzdělávat. A těším se, že budu mít více času na vnoučátka Nicolku a Tomáška. Ale jak rostou, zajímají je více jejich kamarádi než babička s dědou, tak nevím, zda o to budou stát. A také se chystáme s manželem cestovat, nechali jsme si k autu přidělat držák, abychom při toukách po naší krásné vlasti mohli jezdit na kole. A samozřejmě máme naplánované návštěvy některých cizích zemí. Těch plánů na cestování máme hodně, až čas ukáže, zda jsme byli schopni si je splnit.

Budete vzpomínat také na své kolegy?

Určitě! Už vzpomínám dlouho, protože mémi kolegy byli i ti dříve narození. Musím říct, že jak na kolegy, tak na ředitele jsem měla velké štěstí. Byli jimi paní Jindřiška Sůvová, pan František Koníček, pan Miloslav Ječný a jejich zástupce pan Tomáš Grindl. A jsem ráda, že jsem poslední roky svého působení na této škole pracovala pod vedením paní Kateřiny Karnové a její zástupkyně Venduly Budínové. S nimi přišla do školy spousta změn, novinek, dostali jsme interaktivní tabule, tablety, vše se modernizovalo. Ale podstatnější je, že chtějí, aby děti v naší škole byly spokojené, aby byli spokojeni i rodiče a učitelé, a že se jim to daří. Jsou vstřícné, mají pochopení, každého vyslechnou. Jsou to mé báječné kolegyně a kamarádky. Myslím, že z naší školy udělaly školu 21. století. Díky, děvčata! A poděkovat musím také svým milým kolegům, díky nimž jsem prožila krásný nejen tento poslední školní rok. Oceňuji ochotu svých mladých pánů kolegů, jejich vtipnost i trpělivost s mými dotazy a poznámkami i jakousi mě projevovanou a mnou s radostí přijímanou „úctu ke stáří“. S některými svými kolegyněmi jsem na této škole už řadu let, jiné znám krátce. Vždy jsme si vyšly vstříc, vždy jsme si měly o čem promluvit, co probrat, čemu se zasmát. Snad se to zdá samozřejmé, ale není tomu všude tak. Takže i jim děkuji, že jsem zde mohla v poklidu prožít svá „školní léta“. A snad to ode mě nebude moc troulalé, když řeknu, že i mezi nimi mám kamarádky, které mě rády uvidí, až sem občas zavítám. Také doufám, že najdeme dost času ke společným setkáním s mojí bývalou kolegyní a přítelkyní paní Jaroslavou Konývkovou.

Víme, že máte ráda divadlo a svoji lásku k divadlu se snažíte předávat dětem. Kolik let už s dětmi do divadla jezdíte?

Prakticky jsem začala jezdit brzy po nástupu do Bousova. Jezdili jsme na představení od Klubu mladých diváků do různých pražských divadel, byli jsme několikrát v Národním, Stavovském, Vínohradském a dalších. Každý rok jsme měli pět představení. Po revoluci přestal KMD existovat, a tak jsem se snažila sehnat něco poblíž. Byli jsme asi první základní školou, která jezdila na večerní představení pro středoškoláky, později zavedli představení podvečerní. Zprvu jsme navštěvovali divadlo sedmkrát ročně, se zvyšováním cen klesl počet na pět představení za rok. Takže, kolik let jezdím? Tipuji to asi na třicet let. A prozradím vám jednu perličku. Už od dětských let, kdy jsem začala jezdit jako žákyně se školou do divadla, si kupuji a schovávám program všech představení, která jsem v divadlech viděla.

Když už jsme u té statistiky, odhadnete, kolik čísel Školáka pod vaším vedením vyšlo? A jak dlouho trvá, než je hotové jedno číslo?

I s těmi letošními dosud nedokončenými čísly je to 46. Už několik let jsem si říkala, že si musím někdy spočítat, kolik času mi jedno číslo zabere. A tak jsem si při tvorbě minulého čísla zapisovala každou čtvrthodinku, kdy jsem na časopise pracovala. Odhadovala jsem to na čtyřicet hodin, ale bylo to ještě více. Se všemi úpravami, se sepsáním témat, s rozeepsáním práce, s kopírováním textů, s grafickou úpravou, s vyhledáváním a kopírováním obrázků, s opravou chyb, kontrolou atd. to bylo celkem 56 hodin. Do toho však není započítána doba tisku, doba, kdy fotím výkresy a doba, kdy chodím po škole a opakovaně upomínám redaktory, že odevzdat před měsícem už bylo pozdě. Toto číslo si asi vyžádalo čas ještě delší, tedy asi 75 hodin, neboť má o čtrnáct stránek více a všechny texty už jsou psané pouze velikostí 11 a ne 12, jako tomu bylo dříve.

Co byste chtěla naší škole popřát do dalších let?

Chtěla bych, aby naše škola měla hodně zvědavých a aktivních žáků, kteří se tu budou cítit dobře a kteří se do školy budou těšit. Není nic horšího, než znuděný žák. A totéž platí samozřejmě i o učitelích. Takže škole také přeji učitele, kteří mají pochopení pro své žáky, kteří je mají rádi (určitě se jim to vrátí), kteří děti hodně naučí a kteří dokáží občas udělat hodinu úplně jinou, než na jakou jsou děti zvyklé, kteří jsou kreativní a nelitují času a kteří se dokáží s dětmi zasmát. Třeba i sobě. A pak také škole přeji dobré vedení, bez toho by to ostatní nefungovalo. Obdivuji, že paní ředitelka i paní zástupkyně znají všechny děti ze školy, vědí, jaké jsou a jaké mají zájmy. A to je ta nejlepší cesta ke spokojenosti všech. Hodně štěstí, školo!

Tento rok se s námi loučí naše třídní paní učitelka Mgr. Ingrid Mendlíková. Paní učitelka odchází do důchodu, který si po učení naší třídy a mnoha dalších rozhodně zaslouží. Přiznáváme, že naše třída nebyla vždy nejhodnější, ale paní učitelka si s námi vždy poradila. Děkujeme jí za to, že pro nás i přes naše příšerné chování dělala exkurze, výlety a všemožné jiné akce. Jako poděkování jsme Vám, paní učitelko, napsali dopis, který je uveden níže.

Milá paní učitelko, jsme Vám moc vděční za veškerý čas, který jste nám věnovala. Dělala jste pro nás maximum a my jsme to ne vždy ocenili. Tímto dopisem se Vám chceme omluvit za všechno to zlobení a problémy, které s námi byly. Hlavně jsme Vám chtěli říct, že nám budete opravdu moc chybět. Jestli budete mít čas, budeme šťastní, když nás navštívíte. Doufáme, že i přes vše, co jsme prováděli, na nás budete vzpomínat v dobrém. Ty dva roky s Vámi byly úžasné, a navíc jenom Vy jste nás dokázala srovnat. Přáli bychom si, abyste s námi zůstala až do deváté třídy. Zároveň však chápeme, že si chcete odpočinout. Proto Vám přejeme, abyste si svůj důchodový klid užila a dělala aktivity, na které Vám při práci pro školu nezbyl čas, také aby časopis Školák, který je hlavně Vaší zásluhou, byl stále oblíbený a čtený.

Vaše třída 7.A

Sedm pádů s...

paní učitelkou Vladěnou Floriánovou

Kdo vás v poslední době rozesmál?
9.A s 9.B.

Bez koho by vás to ve škole nebavilo?
Bez dětí.

Komu jste naposledy udělila 3?
Mám pocit, že někdo z hodiny na seminář z českého jazyka.

Na koho jste naposledy zvedla hlas?
Na žáky při němčině, nedávali pozor.

Koho oslovujete nějak specificky?
Pana Drázkého, Don Mimoň nebo Pět minut poté.

O čem byla vaše poslední hodina?
O předponách S, Z, VZ.

S kým se o hodinách nejvíce hádáte?
Se Sladkým.

Luky

Jak šestáci nacvičili muzikál

Třída 6.B hrála před dvěma měsíci muzikál inspirovaný filmem Tři bratři – O šípkové Růžence. Diváky jim byly obě první třídy. A nás zajímalo, jak se to dětem líbilo a co museli řešit herci.

Maruška Šťavíková: „Hezký.“

Ondra Procházka: „Pěkný.“

Verča Michnová: „Bylo to pěkný.“

Emma Hrušovská: „Mně se to taky moc líbilo.“

Terežka Lalahová: „Dobrý.“

Ondra Gabaš: „Jo, dobrý.“

Bětuška Rušková: „Moc hezký to bylo.“

Slovníček cizích slovíček

Prokrastinace

Zjednodušená definice Wikipedie:

Prokrastinace je výrazná tendence odkládat plnění (většinou psychicky náročných) povinností a úkolů (zejména těch nepříjemných) na pozdější dobu.

Prokrastinace očima Matěje Říthy:

Prokrastinuji rád a směle. Prokrastinace je mé druhé jméno. Pokud chceš v životě uspět, říd se tímto pravidlem: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítra – odlož to na pozítří a získáš dva dny volna!“ Jednou jsem se chtěl zúčastnit mistrovství světa v prokrastinaci, ale bylo odloženo.

Rozhovor se šestákem Jakubem Bartoněm o muzikálu, jeho přípravě a rolích

Jak dlouho jste muzikál nacvičovali?

Dva tři měsíce, asi.

Podle čeho jste si rozdělili role?

Nějak jsme se dohodli, kdo co chtěl, koho co by bavilo, ale byly tam nějaký trochu... dohady.

Kolikrát týdně jste se připravovali?

Jenom jednou týdně a to v úterý o odpoledce o hudebce.

Chtěl by sis někdy zahrát ještě něco takového?

No, nevím, mně to je tak nějak jedno.

Bavilo tě to?

Dělat křoví, to mě bavilo snad nejvíc.

Jak se ti zpívalo, jestli jsi teda zpíval?

Bohužel zpíval a nevím, já z toho nemám moc dobrý pocit.

Či to byl nápad, nastudovat muzikál? Váš nebo paní učitelky?

Tak nějak dohromady. Paní učitelka chtěla, abychom něco udělali, a my jsme si řekli, co to bude.

Káťa, Viky

Kdyby . . .

Eliška Koblřová, 5.A: Chtěla bych letět do New Yorku. Chtěla bych tam proto, že to tam je hezký.

Vojtěch Karn, 5.B: Chtěl bych do Dubaje. Jsou tam bohatí lidé a jsou tam šestihvězdičkové hotely.

Eliška Hlaváčková, 7.A: Chtěla bych se podívat do Říma. Chtěla bych tam, protože je tam hodně historických památek a hezká architektura.

Jana Kadlčková, 2.A: Chtěla bych na dovolenou do Norska, protože tam mají hezké moře.

Nikol Šolcová, 7.A: Chtěla bych na cestu kolem světa, protože bych chtěla poznat památky různých zemí.

Adriana Janů, 7.A: Já bych chtěla navštívit o dovolené Floridu, Dubaj, Malorcu, Bali, Chorvatsko, Kanáry, Texas, Anglii a Francii. Chtěla bych procestovat svět, dokud jsem mladá.

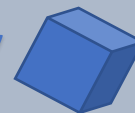
Sofie Janů, 2.A: Chtěla bych do Chorvatska, protože se mi tam líbí.

Kdyby je zvláštní slovo. Má význam přání nebo vyjadřuje obavu. My si budeme přát. Dovede si představit, že byste si mohli přát jet na dovolenou kamkoli? Kam by to bylo? Jak nároční jsme? Spokojíme se pouze naší „malou“ Zemí, nebo se vydáme třeba ke hvězdám? Nebo budeme cestovat časem?

Elka, Zuzka

Penízky aneb Finanční gramotnost v

Bankovky a banky

vznikly zároveň. Když někam jedeš, můžeš dostat své kapesné výměnou za papír, který podepíšou tvoji rodiče nebo tvoji zákonní zástupci. Ten papír je potvrzení o tom, že rodiče někomu dluží peníze. První bankovky byly také uznáním dluhu. V době, kdy bylo ještě naprosto běžné to, že lopežníci přepadali kupce, svěřovali kupci své zlato směnárně. Ta jim vystavila potvrzení o tom, že u nich mají zlato uložené. Když poté kupec přijel do jiného města, mohl si své zlato výměnou za potvrzení vyzvednout, tím se vykázal. Když si to člověk vezme kolem a kolem, zjistí, že dnešní papírové peníze jsou něco jako potvrzení, na kterých je vyznačena směnná hodnota. V České republice vydává bankovky jen Česká národní banka, ostatní české banky na jejich výrobu nemají právo. Bankovky jsou platební prostředky stejně jako mince, ale bankovky mají obvykle větší směnnou hodnotu. V Česku mají hodnotu až 5000 korun, největší kovová mince má hodnotu 50 korun. Evropské bankovky mají hodnotu až 500 euro, což je přibližně 12 840 korun českých. Nejvyšší euromince má hodnotu 2 eura, tedy přibližně padesát korun českých.

Míša

Překvapení!

Že nevíte jaké? Hádejte! To neuhodnete! No přece od našich kuchařek! Chcete vědět, co letos vymyslely?

Jelikož jsme v devátém ročníku, připravily si pro nás malé překvapení. Mohli jsme si vybrat jídla, která nám nejvíc chutnají, a ta pak během června zařadí paní vedoucí do jídelníčku. Konkrétně 9.A a 9.B vybírala jídelníček, který byl sestaven po dlouhých dohadech celou třídou. Každý má svá oblíbená jídla a nechce se jich za žádných okolností vzdát. Nakonec tedy došlo ke shodě. Kompromisní jídelníček se pak následně uvaří. Za tuto laskavost jsme všem kuchařkám velice vděční. Ceníme si toho, že paní kuchařky ochotně uvaří podle našich představ. *Adam Kišš*

Jídelníček 9.B

Pondělí:

Polévka: Gulášová
Menu 1: Hamburger

Úterý:

Polévka: Frankfurtská
Menu 1: Plněné bramborové knedlíky s uzeným masem a červené zelí
Menu 2: Šopský salát

Středa:

Polévka: Krémová pórková
Menu 1: Řízek s kaší

Čtvrtek:

Polévka: Dýňová
Menu 1: Tortila
Menu 2: Krupicová kaše

Pátek:

Polévka: Bramboračka
Menu 1: Svičková s houskovým knedlíkem

Nápoj: každý den mošt (nikdy řepový)

Jídelníček 9.A

Pondělí:

Polévka: Gulášová
Menu 1: Špagety
Menu 2: Srbské rizoto
Nápoj: Voda se sirupem, Lažanský mošt

Úterý:

Polévka: Hovězí vývar
Menu 1: Svičková
Menu 2: Těstoviny s kuřecím masem
Nápoj: Vanilkové/Banánové mléko (studené)

Středa:

Polévka: Dýňová
Menu 1: Gnochi se sýrovou omáčkou
Menu 2: Čočka s uzeným
Nápoj: Voda se sirupem

Čtvrtek:

Polévka: Hrachová
Menu 1: Tortila
Menu 2: Šišky s jahodovou omáčkou
Nápoj: Lažanský mošt

Pátek:

Polévka: Kulajda
Menu 1: Bavorské vdolky
Menu 2: Hamburger
Nápoj: Bikava

Ex libris - Ex libris - Ex libris

Kasie Westová: P. S. Líbíš se mi

Knížka vypráví o Lily, která nezapadá úplně do kolejí klasického pubertáka. Poslouchá jinou muziku, obléká jiné oblečení a ráda skládá texty písniček. V čem je ale stejná jako ostatní, to je chemie. Chemie ji užírá a nudí, zvláště když u sebe nemůže mít svůj zápisník s texty. Z nudy si tedy čmárá na lavici a píše tam text své oblíbené málo známé písničky. Další hodinu chemie zjistí, že text někdo dopsal a přidal k němu i dopis. Takhle tedy vznikla dopisovací mánie mezi neznámým a Lily. Dopisování jí zpestřuje život s její chaotickou rodinou. Lily má tři sourozence a maminku s tatínkem, kteří mají plnou hlavu jiných věcí, než jak porozumět šestnáctileté holce. Do toho všeho do ní stále rejpe jeden frajírek z její školy. Dopisy jí pomáhají utéct z reality za jejími texty. Co se ale stane, až zjistí, kdo je pan záhadný?

Bráchové se zarazili uprostřed kňučení a rozchechtali se, přesně jak jsem doufala. Prohrábla jsem si vlasy. „Jak bylo ve škole, Tvorové?“

Máma dupla na brzy, protože do jejího pruhu vletlo černé BMW. Natáhla jsem se k Jonahovi a chytila ho, aby se nepraštil hlavou o sedadlo před sebou. Nemusela jsem se ani dívat na řidiče toho auta, abych věděla, kdo to byl. Ale i tak jsem ho zahlédla, včetně jeho dokonale upravených tmavých vlnitých vlasů. Cade měl vzezření hodného kluka odvedle – vysokou postavu, zářivý úsměv a štěněčí hnědé oči – ale už ne povahu, která by tomu odpovídala. “Někdo se tu nenaučil bezpečnému řízení,” zamumlala máma, když Cade odfrčel pryč a ona se zase rozjela. Mrzelo mě, že na něj aspoň nezatroubila.

Moje reakce na knížku jsou jen a jen pozitivní. Líbí se mi, jak autorka výstižně popisuje život a starosti všedního pubertáka, co zažívá první lásku i první zklamání. Děj má spád, pořád se něco děje. Sice jsem už od prvních stránek tušila, kdo asi pan neznámý bude, ale ten, kdo nečetl tolik podobných románů jako já, se jen ztěží trefí. Knížku bych doporučila spíše holkám, ale pokud chce nějaký kluk nasbírat inspiraci, jak na holky, tak jen do toho, vřele doporučuji.

Katka

Které jarní květiny máte nejraději?

Moje nejoblíbenější kytky jsou růže, protože je vzhledově krásná a pěkně voní. (Veronika Kvapilová, 6.A)

Mám moc ráda narcis, protože má zajímavý tvar a krásně voní. (Marcela Rýdlová, 5.B)

Moje nejoblíbenější kytky jsou fialka a kopretina. Nevím proč, ale prostě se mi líbí. (Mgr. Jitka Ječná)
Nejraději mám růže, protože jsou pestrobarevné. (Ondra Dlask, 4.B)

Nejraději mám tulipány, když si je dám do vázy, provoní celou místnost. (Mgr. Nikola Procházková)
Strašně ráda mám orchidej, protože je hezky barevná. (Viki Prokešová, 5.A)

Líbí se mi růže, přijde mi, že ke mně prostě sedí. (Šarlota Brzáková, 7.B)

Míša, Terka

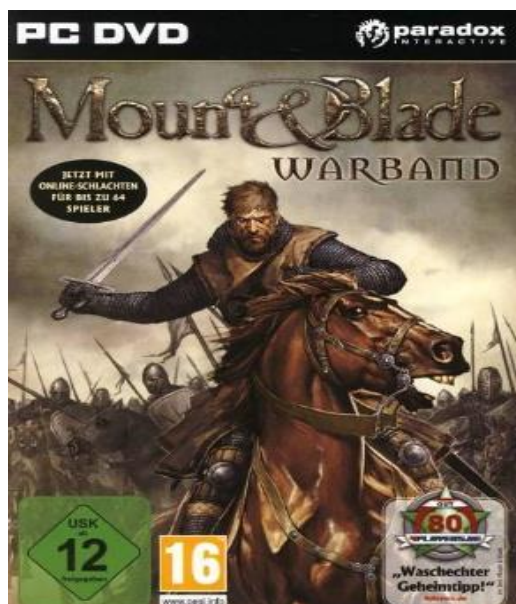

Mám ráda růži, přijde mi taková zvláštní oproti ostatním kytkám. (Simona Bůžková, 8. tř.)
Mám ráda tulipány kvůli jejich krásné a příjemné vůni. (Eliška Valešová, 7.A)

Co nás baví: Počítačové hry

Mount & Blade:

Warband

Hodnocení:

Dle mého je Mount & Blade: Warband hra, která stojí za vaši pozornost. Nabízí mnoho obsahu za pár kaček (150,- Kč) a není na počítač nijak zvláště náročná.

Mount & Blade: Warband je hra od studia Tale Worlds Entertainment vydaná roku 2010. Hra je velice zajímavá svým pojetím středověkého RPG. Přestože hra není nejnovější, má svým obsahem co nabídnout.

Hráč začíná tvorbou postavy. Zvolíte si několik životních zkušeností a situací, které sestaví statistiky vaší postavy. Poté si můžete nějaké statistiky nastavit sami. Dále nesmí chybět ani nastavení obličeje vaší postavy. Když se po dokončení postavy objevíte na otevřené mapě světa, nikdo vám nebude říkat, co a jak máte dělat. Takže si můžete dělat, co chcete. Většinu času ve hře strávíte bojem. Budete shánět armádu na dobývání hradů, lepší zbraně nebo třeba lepší zbroj, abyste něco vydrželi. Ačkoliv to teď může znít poněkud repetitivně, bitvy budou vypadat pokaždé jinak a zábavy si u nich užijete mnoho. Čím větší armádu budete mít, tím více vás budou lordi z jiných frakcí oslovovat, abyste vstoupili do jejich království a pomohli jim dobýt celý svět, což můžete, ale nemusíte. Pokud chcete, můžete si založit království vlastní. Pokud by vás to po čase omrzelo, můžete zkusit jeden z mnoha komunitních módů, které vás přenesou do světa Star Wars, na divoký západ nebo do časů starověkého Řecka. Módů je hodně a díky aktivní komunitě jich pořád přibývá.

Míra

Jak jsme pomáhali při sběru papíru

První den jsme s panem školníkem jeli pro sběr ze školní jídelny. Zabralo nám to celkem čtyři vyučovací hodiny. Před školou již žádný papír nebyl, proto nás pan školník propustil. Pokračovali jsme druhý den. Naložili jsme první dva kontejnery. Postupně vše odvážel nákladňákem pracovník výkupny. Přivezl nám další dva kontejnery na další den. Byl tu třetí den a my jsme zjistili, že se nám vše do kontejnerů nevejde. Pan školník se snažil domluvit další kontejner. Jenomže mu řekli, že ho mohou přivést až další den. Bylo rozhodnuto, že se vše dodělá zítra. Poslední den jsme vše za hodinku dodělali a už jsme se sběrem neměli žádné další starosti. Chtěl bych poděkovat pánovi s bagrem, který si na nás našel čas každý den.

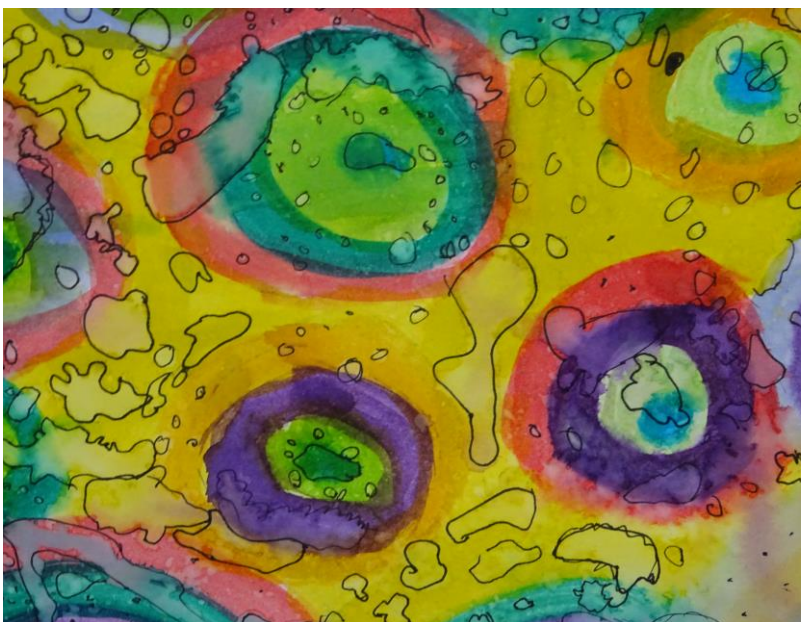
Zoufíč

Píšu, píšeš, píšeme...

Kam cestují děti z 5.B nejraději?

No přeci do minulosti!

Kdybych měla možnost, ráda bych se podívala do doby Rudolfa II. Mám ráda pokusy, výtvarné umění a tak podobně. Také se mi líbilo, že Rudolf II. nevládl ve Vídni, ale v Praze, a proto v té době Praha vzkvétala. Chtěla bych vidět, jaké bylo umění v této době, a proto bych se tam chtěla aspoň na týden podívat. *Karolína Švandová*

Kdyby to šlo, chtěl bych se vrátit do doby, kdy vládl Karel IV. Protože ta doba je pro mě nejlepší. Rozvíjelo se město, stavěl se Karlův most a hlavně v té době se dobře žilo. Dělo se toho hodně. Nejvíc se mi líbilo to, jak Karel IV. vládl na svém na svém trůnu, rád bych se tam posadil jako jeho šašek. Nejvíc ze všeho by mě zajímalo, jak se tam doopravdy žilo!

Šimon Svatoš

Kdybych si mohla vybrat, do jaké doby bych se podívala, vybrala bych si pravěk. V pravěku se měli lidé jinak, protože neměli žádné přístroje a vše dělali ručně. Bydleli v jeskyni a jedli, co si ulovili. Měli kamenné zbraně, které si museli vyrobit. Možná se jim žilo zle, nebo dobře, nevím, ale chtěla bych to zažít.

Markéta Hrušková

Kdybych měla možnost cestovat časem, tak si vyberu 80. léta 20. století. V té době vyrůstala má mamka. Chtěla bych tam, protože mě zajímá, jaké to bylo bez mobilů, počítačů a wifi. Chci vidět, jak se pořád chodilo ven, jak se děti chlubily lyžemi, hokejkami, panenkami a autíčky. Dnes děti chtějí hlavně iPhone, počítače, dotykové hodinky a podobné věci. Když děti zlobily, tak nesměly jít ven. Teď, když dítě zlobí, tak se vypne wifi a zabaví mobil. Mám ráda staré hračky, s kterými si hrála moje maminka. Odložte mobily, jděte ven! *Marcela Rýdlová*

Kdybych měl možnost, rád bych se podíval do doby 2. světové války. Zajímalo by mě, jak se lidem za války žilo. Také bych se rád podrobněji dozvěděl něco o partyzánech a chtěl bych se setkat s nějakou významnou osobou té doby.

Filip Teichman

Chtěl bych se podívat do doby kamenné, protože bych si chtěl zkusit vyrobit nějaké nástroje a okusit život bez zákazů a pravidel. Nemusel bych chodit do školy, protože žádná nebyla, nemusel bych doma uklízet, mohl bych se doma ulevjat a hlavně bych chtěl okusit život na vlastní pěst. Chytit mamuta, chytat ryby bez povolenky, postavit dům bez plánování a stavebního povolení, čmárat po zdech a ještě by se to považovalo za „umění dávných předků“ a v pondělí bych mohl spát klidně do oběda.

Filip Zima

Kdybych měla možnost cestovat do minulosti, vybrala bych si dobu Rudolfa II. Protože mám ráda pokusy, tak se mi líbilo, že najímal muže, kteří měli dělat různé lektvary a především se pokusit udělat kámen mudrců. Také se mi líbilo, že podporoval různé druhy umění.

Helena Kačurová

Třídenní výlet

Karolína Švandová

Naše celá třída jela na výlet do Jinolic. Byla to dlouhá cesta, ale s kamarády a dobrou náladou vše utíkalo rychleji. Cestou jsme navštívili zříceninu hradu Pařez. Také jsme byli v Prachovských skalách. Po večeři jsme se ocitli v posteli a už byl další den. V úterý jsme hráli týmové hry. Po obědě jsme vyrazili do muzea plazů a obojživelníků. Večer jsme na chodbě slyšeli zvláštní zvuky. Bylo to to, na co jsme čekali. Stezka odvahy! Ve středu jsme si sbalili věci a vydali se domů. Chvilí jsme šli a potom už jsme nasedli na vlak. Na nádraží v Dolním Bousově nás čekali natěšení rodiče. Výlet se mi moc líbil.

Cesta staletími

Filip Zima

Ve čtvrtek 30. května jsme se třídou jeli na program Cesta staletími. Hledali jsme stopy, poznávali a hledali ztracenou pečeť. Naučil jsem se toho hodně o době renesance a o dějinách města Mladá Boleslav. Podle stop jsme zjišťovali, kde se ztracená pečeť nachází. Nakonec jsme ji našli. Šli jsme na vlak a jeli jsme domů. Exkurze se mi moc líbila.

Sběratel knih

Barbora Laurynová

Když jsem se dědy, kterému je dnes šedesát sedm let, zeptala, jestli má nějaký příběh či vzpomínku z doby totality, věděla jsem, že jich má víc než dost. Už když jsem byla malá, tak mi děda spoustu z nich vyprávěl. A protože si jeho příběhy vždy ráda poslechnu, tak jsem se ho i tehdy na další zeptala a vyčkávala na příběh. Všimla jsem si, že dost přemýšlí. Určitě se mu hodně z nich vybavilo, ale věděl, že ten příběh musím převyprávět ve svém slohu a paní učitelka si ho přečte. Musel jich tak hodně vyřadit a také nechtěl mluvit o žádném neveselé vzpomínce. Ale i tak měl pořád dost příběhů. Pár příběhů mi navrhl, pořád to nebyl ten správný. Až ho napadl tento příběh a tím to vše začalo.

Vyprávění budu psát z pohledu mého dědečka, protože se mi líbí jeho vyprávěn. V jeho podání je to daleko zajímavější a zábavnější.

„Rád čtu, ale koupit knihu před rokem 1989 nebylo jednoduché. Na moje oblíbené autory (Hrabal, Steinbeck, Remarque, Hašek, Páral) se stály fronty. V úterních novinách vycházel přehled knižních novinek, já kupoval Rudé právo, protože bylo největší a v zimě posloužilo jako výborná tepelná izolace. Když jsem chtěl koupit knihu, která byla bestsellerem, musel jsem ve čtvrtek (to se prodávaly knižní novinky) do fronty před obchod Kniha a být mezi prvními deseti. Záleželo na titulu a oblíbenosti autora. Proto jsem se snažil být před obchodem v 6:45, to znamenalo první až třetí místo – otvíralo se v 8:00. V létě to šlo, ale v zimě to bylo horší. Válečný román „Hlava 22“ jsem podcenil. Ráno jsem si nacpal noviny pod rifle, dvě vrstvy Rudého práva jako izolaci proti mrazu, a vyrazil. Před obchodem jsem byl už v 6:30 jako čtvrtý. Mrzlo, bylo kolem – 10°C. V 8:00 měla fronta kolem 30 nadšenců. V obchodě bylo krásně vytopeno. Konečně jsem se trochu ohřál. A vzápětí jsem dostal studenou sprchu! Knihy pouze tři! A tak jsem řádně promrzlý a mrzutý šel domů.

Rudé právo se po cestě začalo drodit a vypadávat z nohavic a já neměl nic do své sbírky. Proklínal jsem komunisty až do třetího kolena.“

Příběh mého dědečka vypráví o nedostatku zboží za komunismu. Protože je můj děda aktivní čtenář, který si odjakživa rád kupuje knihy, nebylo to v té době pro něho snadné, a tak se snažil vymyslet řešení. O jednom takovém nepovedeném mi právě vyprávěl. Věděla jsem o něm, že je vynalézavý, ale musím přiznat, že mě zase překvapil. Sice neměl to štěstí, aby se dostal mezi první tři, kteří si tu knížku mohli koupit, a jeho plán také nevyšel podle jeho představ, ale příběh dokázal pobavit mě i další členy rodiny.

Vztek

Jakub Kraus

(Převyprávění vzpomínek)

Zeptal jsem se své babičky, zda nezná nebo si nepamatuje nějaký příběh za dob komunistů. Odpověděla: „Jó... já jsem nic nezažila, ovšem můj manžel, tvůj děda, když ještě žil, vyprávěl mi spoustu příběhů a zážitků.“ Jako třeba tenhle: Jednoho slunného dne, tedy ještě za komunistů, šel tvůj děda pracovat na zahradu dozadu za dům. Lépe řečeno šel házet posekanou travu do kompostéru. Šlo to levou zadní. Nabral vidlemi travu a pak ji jednoduše „vysypal“ do kompostéru. Zabrало mu to asi hodinku a půl. Když byla práce dokonána, šel se občerstvit a odpočinout si zpátky do domu, kde na něj už čekala sklenice krásně vychlazené vody a chleba s máslem, oboje připravené od jeho maminky, která zde byla pouze na návštěvě, aby si ohlédla, jak si tady živoří. Z ničeho nic ovšem někdo nedočkavě zazvonil. Jeho maminka měla plné ruce práce se zaléváním kyttek, asi si myslela, že je nezalil, takže otevřít musel jít právě děda. Když se přiblížil k bráně trošku blíž,

zjistil, že to nebude jen nějaká normální běžná návštěva. U brány totiž stáli nějací čtyři zvláštní muži v saku. Protože bylo odemčeno, muži, neptající se a nedbající na slušné vychování, vstoupili bez svolení na pozemek. „Co tu chcete?!“ tázal se děda neomaladě. „Dobrý den soudruhu,“ odpověděl jeden z mužů. „Přišli jsme vám pouze oznámit, že jsme zestátnili váš majetek.“ Hned jak tato slova došla k tvému dědovi, zrudnul a rozčílil se natolik, že vzal vidle opřené o jeho levici a hnal muže po celém pozemku, dokud s hrůzou neutekli.

Podle mého názoru to bylo trochu ukvapené, ale alespoň jim ukázal, zač je toho loket.

Odvaha a statečnost

Markéta Zemanová

Poprosila jsem tátu, aby mi vyprávěl něco z období totality. Rozhodl se mi vyprávět o životě jeho dědečka, tedy mého pradědečka. Vzpomínky budu vyprávět z pohledu mé babičky.

Vše se odehrává v Podkrkonoší ve městě Libštát, kde babička s rodiči žila.

V začátcích mého vyprávění jí mohlo být asi deset let. Právě zuřila 2. světová válka.

Bydleli v bytě, kde v první místnosti měli malé papírnictví. Za ním potom kuchyňku a obývací pokoj. Papírnictví jim muselo k obživě stačit. V domě, jen přes chodbu naproti nim, bydleli a pracovali četníci a německá policie.

Babiččini rodiče (můj pradědeček a moje prababička) se aktivně účastnili odboje proti Němcům. Pomáhali partyzánům z hor. Skladovali pro ně jak potraviny, tak munici. Jednou v tom jejich malém bytě dokonce schovávali několik sovětských uprchlíků, aby jim pomohli dostat se k partyzánům.

Na to se váže další krátká vzpomínka. Dalo by se říct, že skoro úsměvná. V kredenci v kuchyňce ležely vzadu úhledně vyrovnané balíčky čehosi. Babička, stále ještě malá holka, se svého táty zeptala, co to v těch balíčcích má. Odpověděl jí, že tam má jen nějaký cukr. Babička to dál nerozebírala. O pár dní později vyletěl do vzduchu celý vlak i s kolejemi. Praděda si tehdy spokojeně mumlal pod vousy, co všechno takový obyčejný cukříček dokáže.

Po válce, když přišli komunisté, bylo babiččiným rodičům jasné, že jim velmi brzo celé papírnictví vezmou. A tak co nejrychleji všechno zboží věnovali nějaké základní škole, aby se nedostalo do rukou komunistům.

Stavěli se veřejně proti nim, až nakonec babičina táta zavřeli do komunistického vězení. Když ho propustili, poslali ho i s manželkou, stejně jako další antikomunisty, pracovat do cihelny. Až do důchodu museli jak se říká „na stará kolena“ házet uhlí.

První, co mě při poslouchání tohoto příběhu napadlo, bylo, že mí praparodiče museli být velmi odvážní. Překvapilo mě, jak zvládli skrývat svou pomoc partyzánům. Hlavní bylo, že na ně nepřišli, i když bydleli přímo naproti policii. Nikdo kromě pamětníků si nedovede tu dobu představit. I proto lidí, jako byli právě babiččini rodiče, obdivuji. Bojovali za to, co je správné a dobré a to je skutečně krásné. Nebáli se říct svůj názor, i když v té době se za odpor posílalo do vězení. Jsem ráda, že mi táta vyprávěl, co se tehdy dělo a jací vlastně babiččini rodiče byli. Díky takovým vzpomínkám si alespoň trochu můžeme představit, co dřív lidé zažívali každý den.

Čarodějnice Bertička

Jak vypadá?

Čarodějnice Bertička má jedovatě zelenou kůži, výrazně zelené oči, ostré žluté zuby a škodolibý úsměv. Její dlouhý křivý nos zdobí obří bradavice. Na dlouhém hubeném krku s jasně viditelnou páteří sedí beztvará hlava. Dlouhé šedivé vlasy, většinou nemyté, nosívá zacuchané, nebo si je svazuje do drdolu. Má dlouhé kostnaté ruce, dlouhé tenké prsty, dlouhé nehty jsou neupravené a špinavé. Je vysoké vyhublé postavy. Boty často nenesí, proto jsou její nohy plné mozolů. Pokud někdy boty obuje, kouká jí z nich palec. Na rameni jí sedí její oblíbený kocour Picipisek. V pravé ruce držíva koště Nimbis 2 000, je to nejnovější model. Ráda nosí vysoký špičatý klobouk černé barvy, z pod něhož vykukují špičaté uši. Co se oblečení týká, má v oblíbě roztrhané šaty a rozedrané boty.

Zájmy a zvyky

Agáta sleduje každé ráno ve své čarovizi pořad Vychytávky Ládi Hrušky, protože horší recepty nikde jinde nesežene. Pak zkouší podle receptů vařit jeho příšerná jídla, nebo připravuje své lektvary. Odpoledne si umyje bradavice, nasedne na koště a letí za zábavou. Miluje upalování svých sousedek. Na cestě domů se staví v čarohospodě, vypije své zelené pivko a dá si něco dobrého k jídlu. Občas se věnuje i své zahrádce obehnané křivým laťkovým plotem. Pěstuje tam bylinky, které přidává do svých lektvarů. Jejím koníčkem je zapalování popelnic, ráda si hraje s kočkou a s oblibou kazí náladu dětem a mladým lidem. Zuby si nikdy nečistí, místo toho žvýká vlasy nebo větévky jedovatých dřevin. Když je teplo, vyhřívá se na nudapláží, proto tam nikdo jiný nechodí. Na dovolenou létá na svém koštěti neznámo kam.

Bertiččino bydlí

Černá čarodějnice bydlí uprostřed lesa v bažině, ve které má svůj domek. Polorozpadlý dům je dřevěný. Žije tu ráda, protože je daleko od lidí. Domek stojí na kuřích nožkách, které se jdou někdy projít, takže se pak celý domek pohybuje a naklání do všech stran. To se Bertě moc líbí. Rákosová střecha je děravá, za deště do domečku zatéká. V domku je pouze jedna místnost. Tam má Bertička všechno, co potřebuje. Většinu místa zabírají lektvary, které prodává ve své firmě www.zabydoma.cz. V domku chová také žáby, hady a pavouky. V rohu místnosti stojí její lůžko plné různých kůží a hadrů. U domku má zaparkovaná košťata, na kterých létá na velkolepé akce. Zahrada je plná pravěkých rostlin, rostou tam přesličky a plavuně. U vchodu, vedle polámaných vrátek, umístila ceduli „Vstup zakázán“.

Jak vypadá její jídelníček?

Snídaně:

syrové karamelové houby, rudý čaj

Svačina:

zavařované prasečí prstíky, rybí džus

Oběd:

lišejníková polévka s volskými oky

leknínové knedlíky s kachní omáčkou

Jožinova voda

dortík z mochromůrek s přelivem z černých bobulí

Svačina:

obalovaný smažený chléb s pavoučí

paštikou

zelené pivo

Večeře:

chlupaté brambory s vařenými řasami

ježkův dort

Rozhovor s Bertčkou

Bertičko, prozradíš nám, kolik je ti let?

Je mi 164.

Čím si češeš vlasy?

Češe mi je Picipísek svými drápkami.

Jaká je tvoje nejlepší kamarádka?

Jmenuje se Bořivojka Bahenní a pochází z Ugandy.

Měla jsi někdy manžela?

Ano, jmenoval se Hagrit a zemřel v boji proti Voldemortovi.

Jak připravit lektvar na vzletnutí

Hugalapalavolavovo zaklínadlo

Ingredience:

žabí stehýnka

chlupy z kočky

ocet

pštroší vejce

buvolí krev

čarodějné bylinky

Postup:

Připravíme hrnec, do kterého dáme 10 litrů octa. Přivedeme k varu, poté vhodíme několik žabích stehýnek, necháme povařit a přidáme sedm chlupů. Rozklepneme vejce, použijeme pouze žloutek, zamícháme, vlijeme buvolí krev a necháme čtyři hodiny vařit. Po přidání bylinek je lektvar hotový. Dá se skladovat dlouho v čarodějném sklepě, nebo ho můžete zavařit.

Použití:

Lektvar nalijeme na koště a pomaloučku řekneme: Hugalapalavolava. Poté koště vzletne, pár centimetrů nad zemí čarodějnice nasedne. Koště ji poslouchá a zanesení jí, kam si bude přát.

s fantazií si pohráli žáci 7.A

Naše škola zábavně

To je telefon,
Richarde, to
na Slovensku
nemáte.

Co to na tom
stole leží?

To je moje
holka!

Dobrej, paní
učitelko.

Na kterou to
zase myslí...

Co tady, sakra,
dělám?

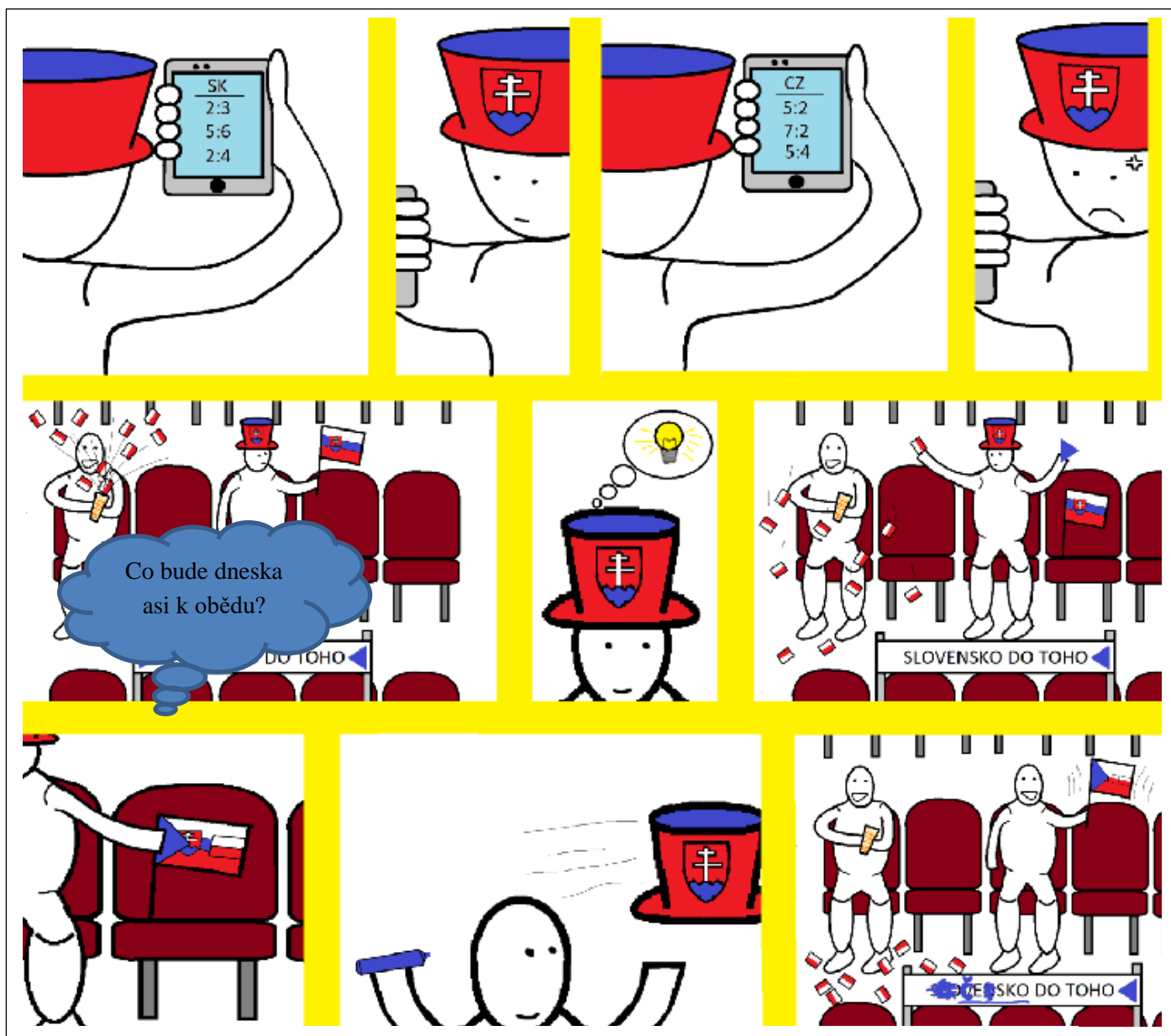
Snad na nás
něco zbyde...

Co mám dělat?
Jak se mám
tvářit?

Co to zase
meleš?!

Pobavte se . . .

Přijde Martin do hudební školy a otvírá víko na housle.

Paní učitelka se podívá a ustrašeně zvolá: „Martine, co tu děláš s kulometem?!“

Martin: „No, co já s kulometem, ale co dělá taťka v bance s houslema?!“

„Pepíčku, jak to, že máš tak zablácené boty?“ rozčiluje se maminka. „Vždyť venku žádné bláto není!“

„Ale je,“ přesvědčí ji hoch. „Jen ho najít.“

Matěj

Pavel přinese domů jedničku.

„Kluku, ty jsi stejně chytrý jako já,“ rozplývá se tatínek. „Tak to se máš čím chlubit tati. Tobě je 35 a mně teprve 10!“

Žák přijde do třídy až po zvonění.

„Pročpak jdeš pozdě, Zdenku?“ ptá se učitelka.

„Prosím, mě štípla vosy,“ popotahuje chlapec.

„A kam?“ ptá se zvědavá vyučující.

„To nemůžu říct...“

„No dobrá, tak si sedni do lavice!“

„To, prosím, taky nemůžu...“

Tomáš přijde domů ze školy a brečí, že dostal pětku ze zeměpisu. Tatínek se ho ptá, za co tu pětku dostal.

„Nevěděl jsem, kde je Vietnam.“

Tatínek na to: „To přece nemůže být tak daleko, jeden Vietnámec jezdí k nám do práce na kole.“

Maminka se ptá malého Marka:

„Copak jsi dělal dneska venku?“

„To, co dělají ptáčci.“

„Jo? Ty jsi pískal a zpíval?“

„Ne, papal jsem žízalu.“

„Představ si, mami, Mirek včera přišel do školy celý špinavý a paní učitelka ho za trest poslala domů.“

„A pomohlo to?“

„To se ví, dneska přišla do školy špinavá celá třída.“

„Studente, dělá vám otázka nějaké potíže?“

„Otázka ne, pane profesore, ale odpověď.“

„Tati, zítra bude ve škole třídní schůzka, ale jen pro užší kroužek.“

„Co to má znamenat? Tomu nerozumím...“

„No, že budete sami dva: učitel a ty.“

Učitel říká:

"Pepíčku, vyskloňuj mi slovo chléb."

Pepíček:

"Kdo, co? Chléb."

"S kým, čím? Se salámem."

"Komu, čemu? Mně."

Otec na třídní schůzce:

„Proč zrovna můj syn dostává pětky?“

Učitel: „Já bych mu dal rád jinou známku, ale nic horšího než pětku mu dát nemůžu.“

Maminka: „Jak se ti líbil první den ve škole?“

Dcera: „Co, první? To tam budu muset jít znovu?“

Byli byste dobrými detektivy?

Přejezd přes řeku

Aby se muž dostal na svůj statek, musí vždy přejet ve své malé loďce přes řeku. Jednoho dne se vrací se svým loveckým psem z trhu, kde koupil slepici a pytel kukuřice.

Loďka je velice malá a vejdu se tam jenom já a jedna věc. Jak to mám vyřešit?

1. Pokud pojede v loďce se psem, slepice sežere kukuřici.
2. Pokud pojede v loďce s pytlím kukuřice, pes sežere slepici.

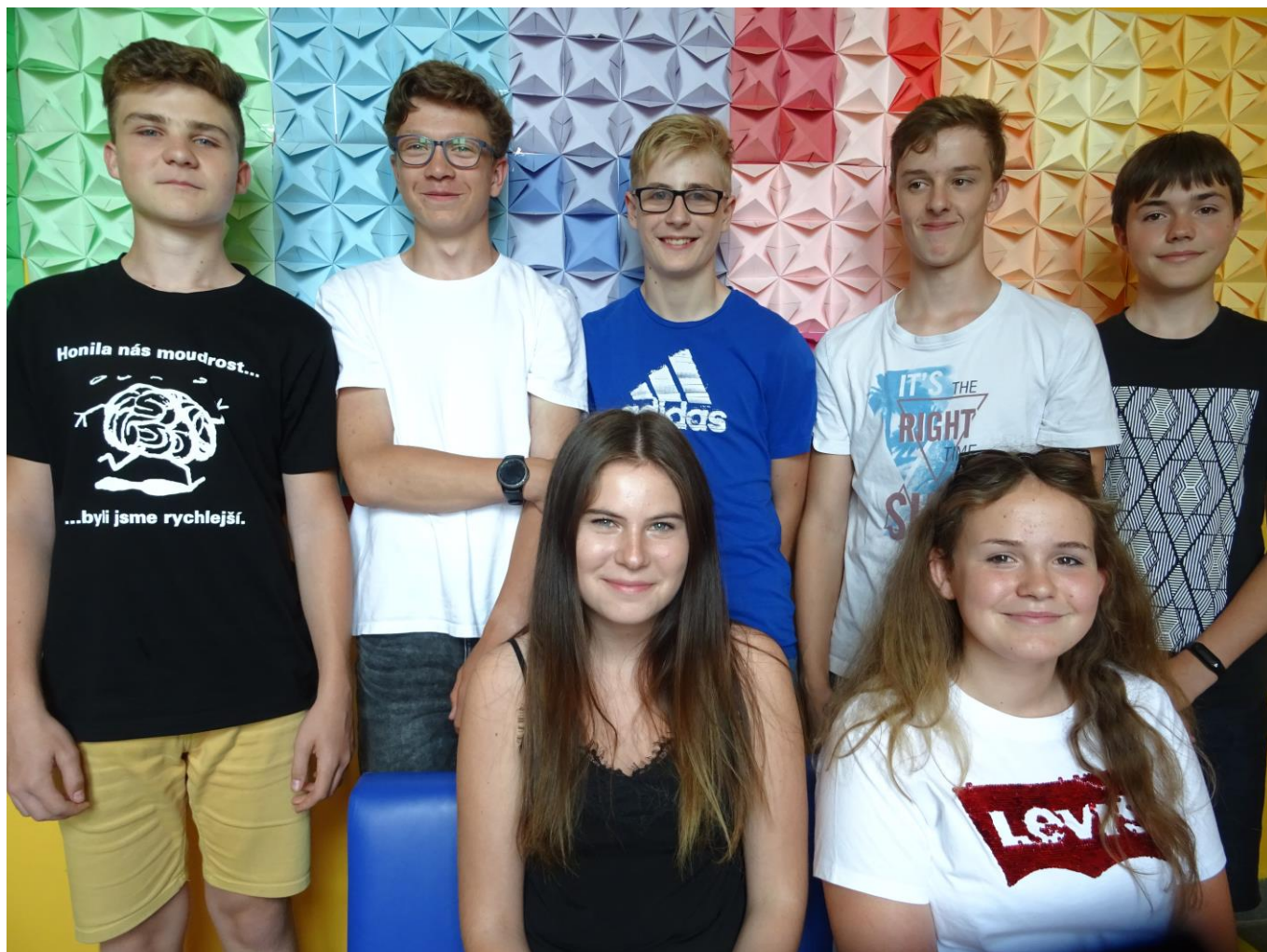
Máte logické myšlení? Dokážete mu poradit?

"Proč sis dal do domácího sešitu mou fotografii?" diví se otec.

"Protože paní učitelka povídala, že by strašně ráda poznala toho chytráka, co mi pomáhá s úkoly."

*Vyluštění z minulého čísla:
Proč ho nezadrží? Protože zloděj nechal auto zaparkované a jde pěšky.*

Káťa

Je to tady. Už počítáme poslední dny do konce roku a do konce naší cesty na této základní škole. To znamená, že se s vámi loučí naši devátáci, kteří pro vás s radostí psali každý článek skoro čtyři roky. Přejeme stálým i novým redaktorům, ať mají pořád nové nápady na nové rubriky, články nebo vtipné obrázky. Ať se našemu časopisu stále daří tak, jako v minulých letech. Ať vám psaní přináší radost stejně jako nám, protože pocit, že někdo čte vaše slova a třeba se nad nimi pousměje, je krásný. Děkujeme paní učitelce Mendlíkové za trpělivost, kterou s námi měla, když jsme neudělali do termínu to, co jsme měli, nebo když strávila hodiny nad našimi články, aby bylo vše dokonalé. Užijte si prázdniny a poté i další roky na této škole. Loučí se s vámi redaktori

Katka, Petr, Lukáš, Matěj, Mirek, Pavel, Sára a Vojta

Vážení čtenáři, chtěli bychom všem učitelkám, které bohužel už příští rok na naší škole učit nebudou, popřát mnoho štěstí v další životní etapě. Přejeme paní učitelce Vladěně Floriánové, Tereze Charouskové a Haně Morcové, aby i na svém dalším působišti byly tak skvělými učitelkami jako u nás. Paní učitelce Mendlíkové přejeme mnoho klidu a ničím nerušený odpočinek po skvěle předaných vědomostech žákům bousovské školy. Děkujeme.

A všem přejeme ty nejkrásnější prázdniny!

Na vydání tohoto čísla se podíleli: Mgr. Ingrid Mendlíková (IM), Kateřina Karnová (Katka), Matěj Říha (Matěj), Vojtěch Šimon (Vojta), Sára Šoutová – (Sára), Pavel Zoufalý (Zoufíč), Lukáš Zvěřina (Luky) - 9. A, Miroslav Buriánek (Míra) - 9.B, Jan Černohorský (Honza), Viktorie Havryljková (Viky), Kateřina Pitrová (Kát'a), Klára Šimonová (Klára) – 8. třída, Zuzana Bendlová (Zuzka), Aneta Bubelová (Aneta), Michaela Hrobníková (Míša), Adriana Janů (Adriana), Matěj Kuntoš (Citron), Tereza Rejmanová (Terka), Eliška Valešová (Elka) – 7. A, Tomáš Teichmann (Tomáš) *Fotografie IM, obrázky žáci ZŠ.*

Cena 15,- Kč